KOMISSION PÄÄTÖS N:o 1889/98/EHTY,

tehty 3 päivänä syyskuuta 1998,

muista kuin Euroopan hiili- ja teräsyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuetulta tuonnilta suojautumisesta

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 74 artiklan,

sekä katsoo, että

(1) päätöksellä N:o 2424/88/EHTY [1] komissio on antanut yhteiset säännökset, jotka koskevat polkumyynnillä tapahtuvaa tai tuettua muista kuin Euroopan hiili- ja teräsyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumista,

(2) nämä yhteiset säännökset otettiin käyttöön olemassa olevien kansainvälisten velvoitteiden mukaisesti, erityisesti niiden, jotka johtuvat tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen (GATT-sopimus) VI artiklasta, GATT-sopimuksen VI artiklan soveltamisesta tehdystä sopimuksesta (vuoden 1979 polkumyyntikoodi) sekä GATT-sopimuksen VI, XVI ja XXIII artiklan tulkinnasta ja soveltamisesta tehdystä sopimuksesta (vientituki- ja tasoitustullikoodi),

(3) Uruguayn kierroksen monenvälisten kauppaneuvottelujen tulos on johtanut Maailman kauppajärjestön (WTO) perustamiseen,

(4) WTO:n perustamissopimuksen (WTO-sopimus), joka on hyväksytty neuvoston päätöksellä 94/800/EY [2], liitteeseen 1 A sisältyy muun muassa tullitariffeja ja kauppaa koskeva yleissopimus 1994 (GATT 1994 -sopimus), sopimus GATT 1994 -sopimuksen VI artiklan soveltamisesta (vuoden 1994 polkumyyntisopimus) sekä uusi tukia ja tasoitustulleja koskeva sopimus (tukisopimus),

(5) tästä syystä on aiheellista muuttaa yhteisön sääntöjä kyseisten uusien sopimusten mukaiseksi, on myös toivottavaa polkumyyntiä ja tukia koskevien uusien sääntöjen erilaisuuden vuoksi perustaa erillinen yhteisön sääntöjä käsittelevä toimielin näitä kahta alaa varten, sen seurauksena polkumyynnillä tapahtuvalta tuonnilta suojautumista koskevat uudet säännöt säädettiin komission päätöksellä N:o 2277/96/EHTY [3], jolla kyseinen tuonti poistettiin päätöksen N:o 2424/88/EHTY soveltamisalasta,

(6) näin ollen on suotavaa uusien monenvälisten sääntöjen perusteella muuttaa tasoitustoimenpiteiden soveltamiseen liittyviä yhteisön sääntöjä, erityisesti niitä, jotka koskevat menettelyn aloittamista ja tutkimuksen kulkua, mukaan lukien tosiasioiden selvittäminen ja niiden käsittely, väliaikaisten toimenpiteiden käyttöön ottaminen, tasoitustullien käyttöönotto ja kanto, tasoitustoimenpiteiden kesto ja uudelleentarkastelu sekä tasoitustulleja koskeviin tutkimuksiin liittyvien tietojen luovuttaminen,

(7) uusista sopimuksista johtuneiden muutosten laajuuden vuoksi ja uusien sääntöjen asianmukaisen ja avoimen soveltamisen varmistamiseksi olisi näiden sopimusten määräykset saatettava mahdollisimman laajalti osaksi yhteisön lainsäädäntöä,

(8) Euroopan yhteisö on pannut tukisopimuksen täytäntöön neuvoston asetuksella (EY) N:o 2026/97 [4], näin ollen on suotavaa samalla tavalla säätää, että Euroopan hiili- ja teräsyhteisö soveltaa asetuksen (EY) N:o 2026/97 periaatteita ja määräyksiä Euroopan yhteisöjen ulkoista kauppaa koskevan lainsäädännön yhdenmukaisuuden varmistamiseksi ottaen huomioon Euroopan hiili- ja teräsyhteisön päätöksentekomenettelyt,

(9) on lisäksi tarpeen tuoda riittävän yksityiskohtaisesti esille ne ehdot, joiden vallitessa tukea katsotaan annettavan, periaatteet, jotka säätelevät tuontitullien asettamista (etenkin onko tukea myönnetty jollain erityisellä tavalla) ja tasoitustullin asettamiseen johtavan tuen laskemisperusteet,

(10) tuen olemassaoloa määritettäessä on tarpeen osoittaa, että julkinen viranomainen tai muu julkinen toimielin on tietyn maan alueella myöntänyt rahallista avustusta tai että jonkinlaista tulosuojaa tai hintatukea GATT 1994 -sopimuksen XVI artiklassa tarkoitetussa merkityksessä on annettu ja että saajana oleva yritys on hyötynyt edusta,

(11) on tarpeen tuoda riittävän yksityiskohtaisesti esille, millaiset tuet eivät johda tasoitustoimenpiteiden käyttämiseen, sekä silloin noudatettava menettely, kun tutkimuksessa todetaan kyseisen yrityksen saaneen tällaista tukea,

[1] EYVL L 209, 2.8.1988, s. 18
[2] EYVL L 336, 23.12.1994, s. 1
[3] EYVL L 308, 29.11.1996, s. 11
[4] EYVL L 288, 21.10.1997, s. 1

(12) tukisopimuksessa täsmennetään, että ne määräykset, jotka koskevat sellaista tukea, joka ei johda tasoitustoimenpiteiden käyttämiseen, lakkaavat olemasta voimassa viisi vuotta WTO-sopimuksen voimaantulon jälkeen, ellei määräysten voimassaoloa jatketa WTO:n jäsenten yhteisellä sopimuksella; sen vuoksi tämän päätöksen muuttaminen voi osoittautua tarpeelliseksi, jos näiden määräysten voimassaoloaikaa ei jatketa,

(13) on suotavaa vahvistaa selkeät ja yksityiskohtaiset ohjeet niistä tekijöistä, joiden avulla voidaan määrittää, onko tuettu tuonti aiheuttanut tai uhkaako se aiheuttaa merkittävää vahinkoa; kun pyritään näyttämään, että yhteisön tuotannonalalle aiheutunut vahinko johtuu kyseessä olevan tuonnin määrästä ja hintatasosta, olisi otettava huomioon muiden tekijöiden vaikutukset ja erityisesti yhteisössä vallitsevat markkinaolosuhteet,

(14) olisi määriteltävä käsite ”yhteisön tuotannonala” ja säädettävä, että viejiin etuyhteydessä olevat osapuolet voidaan jättää tämän tuotannonalan ulkopuolelle, ja määriteltävä käsite ”etuyhteys”; lisäksi on tarpeen säätää, että tasoitustulleja koskeva menettely voidaan aloittaa yhteisön tietyn alueen tuottajien nimissä sekä vahvistaa tällaisen alueen määrittelyä koskevat ohjeet,

(15) on tarpeen määritellä, kuka voi tehdä tasoitustulleja koskevan valituksen, ja sen tuen merkitys, jota tämän valituksen on saatava yhteisön tuotannonalan taholta, sekä määritellä ne tasoitustoimenpiteiden käyttöön johtavaa tukea, vahinkoa ja syyyhteyttä koskevat tiedot, joiden on sisällyttävä tällaiseen valitakseen; on myös määrättävä valitusten hylkäämistä tai menettelyjen aloittamista koskevat menettelyt,

(16) on tarpeen määritellä, millä tavalla asianomaisille osapuolille on ilmoitettava viranomaisten vaatimista tiedoista ja annettava niille hyvät mahdollisuudet esittää kaikki asiaan kuuluvat todisteet ja puolustaa etujaan; lisäksi on myös suotavaa määritellä selkeästi tutkimuksen kuluessa noudatettavat säännöt ja menettelyt ja säätää erityisesti siitä, miten asianomaisten osapuolten on ilmoittauduttava, esitettävä näkökantansa ja toimitettava tiedot asetetussa määräajassa, jotta ne voitaisiin ottaa huomioon; olisi myös osoitettava, millä edellytyksillä asianosainen voi saada muiden asianosaisten toimittamia tietoja ja esittää huomautuksensa niistä; jäsenvaltioiden ja komission olisi lisäksi tietojen keräämisessä toimittava yhteistyössä,

(17) on tarpeen määritellä, millä edellytyksillä väliaikaiset tullit voidaan ottaa käyttöön ja myös säätää, että ne voidaan ottaa käyttöön aikaisintaan 60 päivän kuluttua menettelyn aloittamisesta ja viimeistään yhdeksän kuukauden kuluttua siitä; on myös tarpeen säätää, että komissio voi joka tapauksessa ottaa kyseiset tullit käyttöön ainoastaan neljäksi kuukaudeksi,

(18) on tarpeen määritellä menettelyt, joilla voidaan hyväksyä sellaiset sitoumukset, joilla poistetaan tai korjataan tasoitustoimenpiteiden alainen tuki sekä vahinko sen sijaan, että otettaisiin käyttöön väliaikaiset tai lopulliset tullit; on myös aiheellista määritellä sitoumusten rikkomisen tai peruuttamisen seuraukset ja säädettävä, että väliaikaiset tullit voidaan ottaa käyttöön rikkomusta epäiltäessä tai kun lisätutkimus on tarpeen päätelmien täydentämiseksi; sitoumuksia hyväksyttäessä olisi valvottava, että ehdotetut sitoumukset ja niiden täytäntöönpano eivät johda kilpailunvastaiseen toimintaan,

(19) on tarpeen säätää, että menettely on yleensä päätettävä 12 kuukauden ja enintään 13 kuukauden kuluessa sen aloittamisesta riippumatta siitä, hyväksytäänkö lopulliset toimenpiteet,

(20) tutkimus tai menettely on päätettävä, jos tuen määrä on todettu vähäiseksi, tai erityisesti, kun tuonti on peräisin kehitysmaasta, jos tuetun tuonnin määrä tai vahinko on mitätön, ja että on aiheellista määritellä nämä arviointiperusteet; jos toimenpiteet on otettava käyttöön, on tarpeen säätää tutkimuksen päättämisestä ja säätää, että tullien on oltava tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrää alhaisemmat, jos kyseinen alhaisempi määrä on riittävä vahingon poistamiseksi, ja että on tarpeen määritellä tullien laskentamenetelmä otoksia käytettäessä,

(21) on tarpeen säätää väliaikaisten tullien taannehtivasta kantamisesta, jos tämä arvioidaan aiheelliseksi, ja määritellä, missä olosuhteissa tulleja voidaan soveltaa taannehtivasti, jotta vältyttäisiin siltä, että sovellettavat lopulliset toimenpiteet menettävät merkityksensä; on myös tarpeen säätää, että tulleja voidaan soveltaa taannehtivasti, jos sitoumuksia rikotaan tai ne peruutetaan,

(22) on tarpeen säätää, että toimenpiteiden voimassaolo päättyy viiden vuoden kuluttua, ellei uudelleentarkastelussa osoittaudu, että niitä on jatkettava; on myös tarpeen säätää, silloin kun olosuhteiden

muutoksesta on toimitettu riittävät todisteet, välivaiheen uudelleentarkasteluista tai tutkimuksista sen määrittelemiseksi, onko tasoitustullien palauttaminen perusteltua,

(23) vaikka tukisopimukseen ei sisälly määräyksiä tasoitustullien kiertämisestä, tämä kiertäminen on mahdollista samankaltaisella vaikkakaan ei aivan samanlaisella tavalla kuin polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kohdalla; tämän vuoksi on aiheellista antaa tätä koskevat säännökset tässä päätöksessä,

(24) on hyväksyttävä tasoitustoimenpiteiden soveltamatta jättäminen, jos markkinaolosuhteiden tilapäinen muutos tekee niiden voimassa pitämisen väliaikaisesti tarpeettomaksi,

(25) on tarpeen säätää, että tutkimuksen kohteena oleva tuonti voidaan kirjata tuonniksi siten, että tämän tuonnin vastaisia toimenpiteitä voidaan toteuttaa myöhemmin,

(26) toimenpiteiden oikean soveltamisen varmistamiseksi on tarpeen, että jäsenvaltiot valvovat tutkimuksen tai toimenpiteiden kohteena olevien tuotteiden tuontia ja tämän päätöksen mukaisesti kannettujen tullien määrää ja antavat niistä komissiolle kertomuksen,

(27) on tarpeen säätää, että neuvoa-antavaa komiteaa kuullaan säännöllisesti tietyissä tutkimuksen vaiheissa; komitea koostuu jäsenvaltioiden edustajista ja sen puheenjohtajana on komission edustaja,

(28) on tärkeää säätää tarkastuskäynneistä tasoitustoimenpiteiden alaisesta tuesta ja aiheutuneesta vahingosta toimitettujen tietojen todentamiseksi, jolloin tällaisten käyntien on riiputtava kyselyihin saatujen vastausten asianmukaisuudesta,

(29) tutkimusten päättämiseksi vahvistetussa määräajassa on erityisen tärkeää käyttää otoksia, jos osapuolten tai kyseisten liiketoimien määrä on suuri,

(30) on tarpeen säätää, että jos osapuolet eivät toimi yhteistyössä tyydyttävällä tavalla, päätelmien tekemisessä voidaan käyttää muita tietoja ja että nämä tiedot voivat olla näille osapuolille vähemmän edullisia kuin siinä tapauksessa, että ne olisivat toimineet yhteistyössä,

(31) luottamuksellisten tietojen käsittelystä on annettava säännökset liike- tai valtiosalaisuuksien paljastumisen estämiseksi,

(32) on välttämätöntä, että niille osapuolille, joilla on tähän oikeus, ilmoitetaan asianmukaisesti keskeisistä tosiasioista ja huomioista sekä että ilmoittaminen tapahtuu yhteisön päätöksentekomenettelyn huomioon ottaen sellaisessa määräajassa, että osapuolilla on mahdollisuus puolustaa etujaan,

(33) on perusteltua säätää hallintomenettelystä, jossa voidaan esittää väitteitä siitä, ovatko toimenpiteet yhteisön ja myös kuluttajien edun mukaisia, vahvistaa määräajat, joiden kuluessa nämä tiedot on toimitettava, sekä vahvistaa asianomaisten osapuolten oikeus saada tietoja,

(34) tukisopimuksella luotavaksi tarkoitettujen oikeuksien ja velvoitteiden tasapainon säilyttämiseksi on olennaisen tärkeää, että sopimuksen sisältämiä sääntöjä sovellettaessa yhteisö ottaa huomioon tärkeimpien kauppakumppaniensa niille antaman tulkinnan sellaisena kuin se näkyy lainsäädännössä tai vakiintuneessa käytännössä, ja

(35) päätös N:o 2424/88/EHTY on vastaavasti kumottava,

ON ANTANUT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Periaatteet

1. Tasoitustulli voidaan ottaa käyttöön minkä tahansa sellaisen tuen tasoittamiseksi, joka on myönnetty välittömästi tai välillisesti minkä tahansa tuotteen valmistukseen, tuotantoon, vientiin tai kuljetukseen, jos tuotteen luovutus vapaaseen liikkeeseen yhteisössä aiheuttaa vahinkoa.

2. Tässä päätöksessä pidetään tuotetta tukea saavana, jos se saa 2 ja 3 artiklassa määriteltyä tasoitustoimenpiteiden alaista tukea.

3. Tukea voi myöntää joko tuotavan tuotteen alkuperämaan julkinen viranomainen tai sen välittäjänä toimivan maan julkinen viranomainen, josta tuote viedään yhteisöön ja jota kutsutaan tässä päätöksessä ”viejämaaksi”.

Tässä päätöksessä ”julkisella viranomaisella” tarkoitetaan alkuperä- tai viejämaan alueella toimivaa julkista toimielintä.

4. Sen estämättä, mitä 1, 2 ja 3 kohdassa säädetään, jos tuotteita ei tuoda suoraan alkuperämaasta, vaan ne viedään yhteisöön välittäjänä toimivan maan kautta, tämän päätöksen säännöksiä sovelletaan kokonaisuudessaan ja tarvittaessa liiketointa tai -toimia pidetään alkuperämaan ja yhteisön välillä suoritettuina.

5. Tässä päätöksessä tarkoitetaan ”samankaltaisella tuotteella” samanlaista tuotetta, toisin sanoen kaikissa suhteissa samanlaista kuin tutkittava tuote, tai jos sellaista tuotetta ei ole, muuta tuotetta, joka muistuttaa ominaispiirteiltään tutkittavaa tuotetta, vaikka se ei ole kaikissa suhteissa samanlainen.

2 artikla

Tuen määritelmä

Tuen katsotaan olevan kyseessä, jos:

1. a) alkuperä- tai viejämaan julkiset viranomaiset myöntävät taloudellista tukea, toisin sanoen, jos:

   i) julkisten viranomaisten käytäntö käsittää varojen (esimerkiksi avustusten, lainojen ja omaan pääomaan tapahtuvien sijoitusten muodossa) suoran siirron tai mahdollisia varojen tai velvoitteiden suoria siirtoja (esimerkiksi lainalle annetun takauksen);

   ii) julkisista tuloista, jotka muuten olisi maksettava, luovutaan tai niitä ei kanneta (esimerkiksi verokannustimet, kuten veroluotot); tältä osin tukena ei pidetä vientiin menevän tuotteen vapauttamista sellaisista veroista ja maksuista, joita kannetaan samankaltaisesta, kotimaiseen kysyntään tarkoitetusta tuotteesta, eikä sellaisten verojen ja maksujen palauttamista, jos palautettava määrä ei ylitä niistä karttunutta määrää, jos tällainen vapauttaminen on myönnetty liitteiden I, II ja III säännösten mukaisesti;

   iii) julkiset viranomaiset antavat käyttöön muita kuin yleisiin perusrakenteisiin kuuluvia hyödykkeitä tai palveluita tai ostavat hyödykkeitä;

   iv) julkiset viranomaiset

   — suorittavat maksuja rahoitusmekanismiin tai

   — valtuuttavat tai määräävät yksityisen tahon huolehtimaan yhdestä tai useammasta i, ii ja iii alakohdassa tarkoitetusta tavanomaisesti julkisille viranomaisille kuuluvasta tehtävästä, ja noudatettava käytäntö ei todellisuudessa eroa julkisten viranomaisten tavallisesti noudattamasta käytännöstä;

   tai

   b) kyse on tulo- tai hintatuesta missä tahansa GATT 1994 -sopimuksen XVI artiklassa tarkoitetussa merkityksessä; ja

2. sitä kautta annetaan etua.

3 artikla

Tasoitustoimenpiteiden alaiset tuet

1. Tuet johtavat tasoitustoimenpiteiden toteuttamiseen ainoastaan, jos ne ovat 2, 3 ja 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla erityisiä.

2. Sen määrittelemiseksi, kohdistuuko tuki erityisesti myöntävän viranomaisen toimivaltaan kuuluvalla alueella sijaitsevaan yritykseen tai tuotannonalaan taikka yritysten tai tuotannonalojen ryhmään, (jäljempänä ”tietyt yritykset”), sovelletaan seuraavia periaatteita:

a) jos tuen myöntävä viranomainen tai lainsäädäntö, jonka perusteella myöntävä viranomainen toimii, rajoittaa mahdollisuuden saada tukea nimenomaisesti tiettyihin yrityksiin, tuki on erityistä;

b) jos tuen myöntävä viranomainen tai lainsäädäntö, jonka perusteella myöntävä viranomainen toimii, asettaa oikeuden saada tukea ja tuen määrän riippuvaksi objektiivisista arviointiperusteista tai edellytyksistä, ei ole kyse erityisestä tuesta edellyttäen, että oikeus saada tukea ei vaadi eri toimenpiteitä ja että mainittuja arviointiperusteita ja edellytyksiä noudatetaan tiukasti.

   Tässä artiklassa ”objektiivisilla arviointiperusteilla tai edellytyksillä” tarkoitetaan puolueettomia arviointiperusteita tai edellytyksiä, jotka eivät aseta tiettyjä yrityksiä muiden edelle ja jotka ovat luonteeltaan taloudellisia ja joita sovelletaan laajalti, kuten työntekijöiden lukumäärä tai yrityksen koko.

   Arviointiperusteet ja edellytykset on määriteltävä selkeästi laissa, asetuksissa tai muissa virallisissa asiakirjoissa siten, että ne voidaan todentaa;

c) jos, huolimatta siitä, että a ja b alakohdassa esitettyjen periaatteiden soveltamisen perusteella näyttää siltä, että kyseessä ei ole erityinen tuki, on syytä uskoa, että tuki todellisuudessa voi olla erityistä, voidaan ottaa huomioon muita tekijöitä. Nämä tekijät ovat: tukiohjelmaa hyödyntää rajoitettu määrä tiettyjä yrityksiä, sitä hyödyntävät pääasiallisesti tietyt yritykset, tukea myönnetään suhteettoman suuressa määrin tietyille yrityksille ja tapa, jolla myöntävä viranomainen käyttää harkintavaltaa päätettäessä tuen myöntämisestä. Tässä suhteessa otetaan huomioon erityisesti tiedot siitä, missä määrin tukea koskevia hakemuksia on hylätty tai hyväksytty ja näiden päätösten perustelut.

   Ensimmäistä alakohtaa sovellettaessa otetaan huomioon, missä laajuudessa taloudellinen toiminta on myöntävän viranomaisen toimialueella hajautunutta, sekä tukiohjelman soveltamisaika.

3. Myöntävän viranomaisen toimivaltaan kuuluvalla määrätyllä maantieteellisellä alueella sijaitseviin tiettyihin yrityksiin rajattu tuki on erityistä. Yleisesti sovellettavan veron määrän asettamista tai muuttamista minkä tahansa sellaisen hallinnon portaan päätöksellä, joka on oikeutettu sen tekemään, ei katsota tässä päätöksessä tarkoitetuksi erityiseksi tueksi.

4. Sen estämättä, mitä 2 ja 3 kohdassa säädetään, katsotaan seuraavat tuet erityisiksi:

a) joko oikeudellisesti tai tosiasiallisesti vientituloksesta joko pelkästään tai yhdessä muiden edellytysten kanssa riippuvat tuet, mukaan luettuna liitteessä I viitteellisesti luetellut edellytykset.

   Tukien katsotaan tosiasiallisesti riippuvan vientituloksesta, jos tosiasiat osoittavat, että tuen myöntäminen, ilman että sitä on tehty oikeudellisesti vientituloksesta riippuvaiseksi, on tosiasiassa kytketty todelliseen tai odotettuun vientiin tai vientituloihin. Se, että tukea myönnetään vientiyrityksille, ei yksistään johda tuen katsomiseen vientitueksi tässä säännöksessä tarkoitetussa merkityksessä;

b) tuet, jotka yksin tai yhdessä muiden edellytysten kanssa riippuvat kotimaisten tavaroiden käytön suosimisesta suhteessa tuontitavaroihin.

5. Tämän artiklan säännösten perusteella tehtävän erityiseksi määritteleminen on selkeästi perustuttava sitä tukeviin todisteisiin.

4 artikla

Tuet, jotka eivät ole tasoitustoimenpiteiden alaisia

1. Seuraavat tuet eivät ole tasoitustoimenpiteiden alaisia:

a) tuet, jotka eivät ole 3 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla erityisiä;

b) tuet, jotka ovat 3 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla erityisiä, mutta jotka täyttävät tämän artiklan 2, 3 tai 4 kohdassa esitetyt edellytykset.

2. Tuki, joka on myönnetty yritysten suorittaman taikka korkeakoulujen tai tutkimuslaitosten yritysten kanssa tehtyihin sopimuksiin perustuen suorittaman tutkimustoiminnan avustamiseen, ei ole tasoitustoimenpiteiden alaista, jos myönnetty tuki kattaa enintään 75 prosenttia teollisen tutkimuksen kustannuksista tai enintään 50 prosenttia kilpailutilannetta edeltävän vaiheen kehitystyön kustannuksista ja jos sellainen tuki rajoittuu yksinomaan:

a) henkilöstökustannuksiin (yksinomaan tutkimustehtävissä toimivat tutkijat, teknikot ja muu avustava henkilökunta);

b) niistä välineistä, laitteista, maa-alueista ja toimitiloista aiheutuviin kustannuksiin, joita käytetään yksinomaan ja pysyvästi tutkimustoimintaan (paitsi jos ne luovutetaan edelleen kaupallisin perustein);

c) sellaisista konsulttien suorittamista tai muista vastaavista palveluista aiheutuviin kustannuksiin, joita käytetään yksinomaan tutkimustoimintaan, mukaan lukien alihankintana ostetut tutkimukset, tekninen asiantuntemus, patentit jne.;

d) muihin suoranaisesti tutkimustoiminnasta aiheutuviin yleiskustannuksiin;

e) muihin suoranaisesti tutkimustoiminnasta aiheutuviin toimintakustannuksiin (kuten laite-, tarvike- ja vastaavat kustannukset).

Ensimmäisessä alakohdassa:

a) tarkoitetun tuen, joka ei ole tässä kohdassa tarkoitettujen tasoitustoimenpiteiden alaista, sallittu taso määritetään suhteessa yksittäisen hankkeen kestäessä huomioon otettaviin kokonaiskustannuksiin.

   Kun on kyse teollista tutkimustyötä ja kilpailutilannetta edeltävää kehitystyötä käsittävistä ohjelmista, sallitun tuen, joka ei ole tasoitustoimenpiteiden alaista, määrä ei saa ylittää kahteen edellä mainittuun tapaukseen sovellettavan sellaisen sallitun tuen, joka ei ole tasoitustoimenpiteiden alaista, niiden sallittujen tasojen keskiarvoa, joka lasketaan ensimmäisen alakohdan a—e alakohdassa tarkoitettujen, huomioon otettavien kokonaiskustannusten perustella;

b) ”teollisella tutkimustyöllä” tarkoitetaan suunniteltua tutkimusta tai kriittistä tarkastelua, jolla pyritään uuden tiedon löytämiseen ja jonka tavoitteena on, että tämä tieto olisi hyödyllistä uusia tuotteita, menetelmiä tai palveluja kehitettäessä tai merkitsisi huomattavia parannuksia olemassa oleviin tuotteisiin, menetelmiin tai palveluihin;

c) ”kilpailutilannetta edeltävällä kehitystyöllä” tarkoitetaan teollisen tutkimuksen tulosten muuttamista suunnitelmaksi, kaavakuvaksi tai malliksi uusille, muutetuille tai parannetuille tuotteille, menetelmille tai palveluille riippumatta siitä, onko ne tarkoitettu myyntiin vai käyttöön, mukaan lukien sellaisen ensimmäisen prototyypin luominen, joka ei ole kaupallisesti hyödynnettävissä. Se voi lisäksi sisältää vaihtoehtoisten tuotteiden, menetelmien tai palvelujen käsitteellisen suunnittelun, muotoilun ja alustavan esittelyn tai pilottihankkeet, jos näitä samoja hankkeita ei voida muuttaa käytettäviksi tai käyttää teollisiin sovellutuksiin tai kaupalliseen hyödyntämiseen. Se ei sisällä rutiininomaisia tai säännönmukaisesti toistuvia muutoksia olemassa oleviin tuotteisiin, tuotantolinjoihin, valmistusmenetelmiin, palveluihin ja muihin jatkuviin toimintoihin, vaikka nämä muutokset merkitsevät parannuksia.

3. Tuki, jota annetaan yleisen alueellisen kehittämisen yhteydessä alkuperämaan ja/tai viejämaan alueella sijaitseville epäsuotuisille alueille ja joka ei olisi erityistä, jos kuhunkin kyseessä olevaan alueeseen, joka voidaan ottaa huomioon, sovellettaisiin 3 artiklan 2 ja 3 kohdassa vahvistettuja arviointiperusteita, ei ole tasoitustoimenpiteiden alaista, mikäli:

a) kukin epäsuotuisa alue on selvästi määritelty yhtenäinen maantieteellinen alue, jolla on tarkasti määriteltävissä oleva taloudellinen ja hallinnollinen omaleimaisuus;

b) aluetta pidetään epäsuotuisana sellaisin puolueettomin ja objektiivisin arviointiperustein, jotka osoittavat alueen vaikeuksien johtuvan muista kuin vain tilapäisistä olosuhteista; nämä arviointiperusteet on selkeästi määriteltävä laissa, asetuksissa tai muissa virallisissa asiakirjoissa siten, että ne voidaan todentaa;

c) b alakohdassa tarkoitettuihin arviointiperusteisiin sisältyy talouden kehittyneisyyden mittari, joka perustuu vähintään yhteen seuraavista tekijöistä:

— joko asukasta kohden laskettu tulo, kotitalouksien asukasta kohden laskettu tulo tai asukasta kohden laskettu bruttokansantuote, joka saa olla enintään 85 prosenttia kyseisen alkuperä- tai viejämaan keskiarvosta,

— työttömyysaste, jonka on oltava vähintään 110 prosenttia kyseisen alkuperä- tai viejämaan keskiarvosta,

laskettuina kolmen vuoden ajanjaksolta; tämä mittari voi kuitenkin olla näiden yhdistelmä, ja siihen voi kuulua muita tekijöitä.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetaan:

a) tuen antamisella ”yleisen alueellisen kehittämisen yhteydessä” sitä, että alueelliset tukiohjelmat ovat osa yhtenäistä ja sisäistä yleisesti noudatettavaa alueellista kehityspolitiikkaa ja että alueellisia kehitystukia ei myönnetä erillään oleviin maantieteellisiin kohteisiin, joilla ei ole tai ei juurikaan ole vaikutusta jonkin alueen kehitykseen;

b) ”puolueettomilla ja objektiivisilla arviointiperusteilla” arviointiperusteita, jotka eivät suosi tiettyjä alueita enemmän kuin mikä on tarkoituksenmukaista alueellisten erojen poistamiseksi tai vähentämiseksi alueellisen kehityspolitiikan yhteydessä. Tältä osin alueellisissa tukiohjelmissa määritellään sen tuen enimmäismäärät, jota voidaan myöntää kuhunkin tuettuun hankkeeseen. Tällaiset enimmäismäärät eritellään tuettujen alueiden kehitystasojen mukaan, ja ne ilmaistaan investointikustannuksiin tai työpaikkojen luomisesta aiheutuviin kustannuksiin liittyvinä määrinä. Näiden enimmäismäärien rajoissa tuen jakautumisen on oltava riittävän laajaa ja tasaista sen estämiseksi, että tietyt yritykset käyttäisivät pääosan tuesta tai että niille myönnettäisiin kohtuuttoman suuria määriä tukea.

Tätä säännöstä sovelletaan 3 artiklan 2 ja 3 kohdassa vahvistetut perusteet huomioiden.

4. Tuki, jolla pyritään edistämään olemassa olevien laitosten mukautumista laissa ja/tai asetuksissa asetettuihin uusiin ympäristövaatimuksiin, jotka merkitsevät yrityksille suurempia rajoituksia ja taloudellista rasitetta, ei ole tasoitustullin alaista, jos se:

a) on täsmällisesti kohdistettu toimenpide, joka ei toistu, ja

b) ja on rajoitettu 20 prosenttiin mukautumiskustannuksista,

c) ei kata tuetun investoinnin korvaamis- ja toimintakustannuksia, jotka yritysten on suoritettava kokonaisuudessaan, ja

d) liittyy suoraan ja on suhteutettu yrityksen suunnittelemaan haittojen ja päästöjen vähentämiseen eikä ulotu valmistuskustannuksissa mahdollisesti saavutettaviin säästöihin, ja

e) on kaikkien sellaisten yritysten saatavilla, jotka voivat ottaa käyttöön uusia laitteita ja/tai tuotantomenetelmiä.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetaan ”olemassa olevilla laitoksilla” laitoksia, jotka ovat olleet toiminnassa vähintään kaksi vuotta uusien ympäristövaatimusten voimaantulon ajankohtana.

5 artikla

Tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrän laskeminen

Tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrä lasketaan tässä päätöksessä vastaanottajalle annettavan sen edun mukaan, joka on tutkimusjaksona todettu ja määritelty. Tämä jakso vastaa tavallisesti vastaanottajan viimeisintä tilikautta, mutta se voi olla mikä tahansa muu vähintään kuuden kuukauden jakso, joka edeltää tutkimuksen vireillepanoa ja jonka osalta on käytettävissä luotettavia rahoitusta ja muita asiaa koskevia tietoja.

6 artikla

Tuen vastaanottajalle annettavan edun laskeminen

Tuen vastaanottajalle annettava etu lasketaan seuraavien sääntöjen mukaisesti:

a) julkisten viranomaisten tekemää sijoitusta yrityksen omaan pääomaan ei pidetä edun antamisena, ellei investoinnin voida katsoa olevan vastoin alkuperä- ja/tai viejämaan alueella olevien yksityisten sijoittajien tavanomaista sijoituskäytäntöä (mukaan lukien riskipääomasijoitukset);

b) julkisten viranomaisten myöntämää lainaa ei pidetä edun antamisena, ellei yrityksen julkisilta viranomaisilta saamastaan lainasta maksamien luottokustannusten määrän ja vastaavasta kaupallisesta lainasta, jonka yritys voisi saada markkinoilta, maksamien luottokustannusten määrän välillä ole eroa. Tässä tapauksessa eduksi katsotaan näiden kahden määrän erotus;

c) julkisen viranomaisen myöntämää lainatakausta ei pidetä edun antamisena, ellei takauksen saaneen yrityksen julkisten viranomaisten takaamasta lainasta maksamien luottokustannusten määrän ja vastaavasta

kaupallisesta lainasta ilman tällaista takausta maksamien luottokustannusten määrän välillä ole eroa. Tässä tapauksessa eduksi katsotaan näiden kahden määrän erotus korjattuna palkkioissa olevilla mahdollisilla eroilla;

d) hyödykkeiden tai palvelujen toimittamista tai hyödykkeiden ostamista julkisten viranomaisten toimesta ei pidetä edun antamisena, ellei hyödykkeitä tai palveluja toimiteta riittämättömänä pidettävää vastiketta vastaan, tai hyödykkeitä osteta yli riittävänä pidettävää vastiketta vastaan. Vastikkeen riittävyys on määritettävä suhteessa kyseisen hyödykkeen tai palvelun markkinoilla vallitseviin olosuhteisiin maassa, jossa toimitus tai ostaminen tapahtuu (mukaan lukien hinta, laatu, saatavuus, markkinoitavuus, kuljetus ja muut osto- tai myyntiehdot).

7 artikla

Laskemista koskevat yleiset säännökset

1. Tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrä lasketaan tuetun ja yhteisöön viedyn tuotteen osalta yksikkökohtaisesti.

Määritettäessä tätä määrää voidaan tuen kokonaismäärästä vähentää seuraavat osuudet:

a) kaikki asian käsittelymaksut sekä muut kustannukset, jotka välttämättä aiheutuvat tukikelpoisuuden tai itse tuen saamisesta;

b) vientiverot, tullit tai muut maksut, jotka kannetaan tuotteen viennistä yhteisöön ja jotka on erityisesti tarkoitettu tuen vaikutuksen tasaamiseen.

Asianosaisen on tällaista vähennystä vaatiessaan näytettävä, että vaatimus on perusteltu.

2. Jos tukea ei myönnetä suhteessa valmistettuihin, tuotettuihin, vietyihin tai kuljetettuihin määriin, tasoitustoimenpiteiden alainen tuen määrä määritetään jakamalla tuen kokonaisarvo sopivalla tavalla tutkimusjaksona tapahtuneelle kyseisten tuotteiden tuotannolle, myynnille tai viennille.

3. Jos tuen myöntäminen voidaan liittää käyttöomaisuuden hankintaan tai tulevaan hankintaan, tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrä lasketaan jakamalla tuki ajanjaksolle, joka vastaa tämän omaisuuden tavanomaista kuolettamisaikaa kyseisellä tuotantoalalla. Näin laskettu tutkimusjaksolle kuuluva määrä, mukaan lukien ennen tätä jaksoa hankittua käyttöomaisuutta vastaava osuus, jaetaan 2 kohdan säännösten mukaisesti.

Sellaisen omaisuuden osalta, jonka arvo ei alene, tuki rinnastetaan korottomaan lainaan, ja sitä käsitellään 6 artiklan b alakohdan säännösten mukaisesti.

4. Jos tukea ei ole myönnetty käyttöomaisuuden hankintaan, tutkimusjaksona annetun edun määrä kohdistetaan periaatteessa tälle jaksolle, ja se jaetaan 2 kohdan mukaisesti, ellei sitä ole erityisten olosuhteiden vuoksi perusteltua kohdistaa muulle jaksolle.

8 artikla

Vahingon määrittäminen

1. Jollei toisin ilmoiteta, tässä päätöksessä käsitteellä ”vahinko” tarkoitetaan yhteisön tuotannonalalle aiheutunutta merkittävää vahinkoa, yhteisön tuotannonalaan kohdistuvaa merkittävän vahingon uhkaa tai merkittävää viivästystä yhteisön tuotannonalan perustamisessa, ja sitä tulkitaan tämän artiklan säännösten mukaisesti.

2. Vahingon määrittäminen perustuu sitä tukevaan näyttöön, ja siihen kuuluu puolueeton tarkastelu, joka kohdistuu

a) sekä tuetun tuonnin määrään ja tämän tuonnin vaikutukseen samankaltaisten tuotteiden hintoihin yhteisön markkinoilla että

b) tämän tuonnin vaikutuksiin yhteisön tuotannonalaan.

3. Tuetun tuonnin määrän osalta tutkitaan, onko se lisääntynyt merkittävästi joko absoluuttisesti tai suhteessa yhteisön tuotantoon tai kulutukseen. Tuetulla tuonnilla hintoihin olevan vaikutuksen osalta tutkitaan, onko tuetun tuonnin osalta esiintynyt merkittävää alihinnoittelua suhteessa yhteisön tuotannonalan valmistaman samankaltaisen tuotteen hintaan tai onko tällaisen tuonnin vaikutuksesta muutoin aiheutunut merkittävää hintojen alenemista tai onko tuonti merkittävästi estänyt sellaisia hinnankorotuksia, joita muuten olisi tehty. Yksi tai useampi näistä tekijöistä ei välttämättä ole ratkaiseva peruste.

4. Jos samanaikaisesti tutkitaan tasoitustullia varten tuotteen tuontia useammasta kuin yhdestä maasta, tällaisen tuonnin vaikutuksia voidaan arvioida kumulatiivisesti ainoastaan, jos:

a) todetun tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrä on suhteessa kustakin maasta peräisin olevaan tuontiin 14 artiklan 5 kohdassa määriteltyä vähäistä määrää *(de minimis)* suurempi ja tuonnin määrä yhdestäkään maasta ei ole vähäpätöistä, ja

b) tuonnin vaikutusten kumulatiivinen arviointi on aiheellista, ottaen huomioon tuotavien tuotteiden väliset kilpailuedellytykset sekä tuotavien tuotteiden ja yhteisön samankaltaisen tuotteen väliset kilpailuedellytykset.

5. Tutkittaessa tuetun tuonnin vaikutusta kyseessä olevaan yhteisön tuotannonalaan on arvioitava kaikki asiaa koskevat taloudelliset tekijät ja seikat, jotka vaikuttavat kyseisen teollisuuden tilanteeseen, mukaan luettuna se, että ala ei ole vielä täysin toipunut aikaisemman tuetun viennin ja polkumyynnin vaikutuksista, tasoitustullin alaisen tuen määrän suuruus ja myynnin, voittojen, tuotannon, markkinaosuuden, tuottavuuden, investointien tuoton tai kapasiteetin käyttöasteen tosiasiallinen ja mahdollinen pieneneminen; yhteisön hintoihin vaikuttavat tekijät; tosiasialliset ja mahdolliset kielteiset vaikutukset kassavirtoihin, varastoihin, työllisyyteen, palkkoihin, kasvuun, pääoman saantiin ja investointeihin. Tämä luettelo ei ole tyhjentävä, eikä yksi tai useampi näistä tekijöistä välttämättä ole ratkaiseva peruste.

6. Edellä 2 kohtaan liittyen esitetyillä ja asiaa koskevilla todisteina on osoitettava, että tuettu tuonti aiheuttaa tässä päätöksessä tarkoitettua vahinkoa. Erityisesti tämä merkitsee sen osoittamista, että 3 kohdassa tarkoitetut määrät jatai hinnat vaikuttavat yhteisön tuotannonalaan 5 kohdassa tarkoitetulla tavalla ja että tätä vaikutusta voidaan pitää merkittävänä.

7. Tuetun tuonnin lisäksi on tutkittava muut tunnetut tekijät, jotka samaan aikaan aiheuttavat vahinkoa yhteisön tuotannonalalle, jotta näiden tekijöiden aiheuttamaa vahinkoa ei pidetä tuetusta tuonnista johtuvana vahinkona 6 kohdan mukaisesti. Tältä osin huomioon otettavana tekijöinä voidaan pitää muun muassa muun kuin tuetun tuonnin määrää ja hintoja, kysynnän supistumista tai kulutustottumusten muutoksia, kolmansien maiden ja yhteisön tuottajien rajoittavia kauppakäytäntöjä sekä kyseisten tuottajien välistä kilpailua, tekniikan kehittymistä sekä yhteisön tuotannonalan vientitulosta ja tuottavuutta.

8. Tuetun tuonnin vaikutus on arvioitava suhteessa samankaltaisen tuotteen tuotantoon yhteisössä silloin, kun käytettävissä olevat tiedot mahdollistavat tämän tuotannon yksilöimisen esimerkiksi tuotantomenetelmien sekä tuottajien myynnin ja voittojen perusteella. Jos kyseisen tuotannon yksilöiminen ei ole mahdollista, tuetun tuonnin vaikutus on arvioitava tarkastelemalla sellaisen mahdollisimman rajoitetun, samankaltaisen tuotteen sisältävän tuoteryhmän tai -valikoiman tuotantoa, josta tarvittavat tiedot ovat saatavissa.

9. Merkittävän vahingon uhan määrittämisen on perustuttava tosiasioihin eikä pelkkiin väitteisiin, arveluihin tai etäiseen mahdollisuuteen. Olosuhteiden muutoksen, joka loisi tilanteen, jossa tuettu tuonti aiheuttaisi vahinkoa, on oltava selvästi nähtävissä ja välittömästi uhkaava.

Merkittävän vahingon uhan olemassaolon määrittämiseksi olisi tarkasteltava muun muassa seuraavia tekijöitä:

a) kyseessä olevan tuen luonne ja tuen todennäköiset vaikutukset kauppaan;

b) tuetun tuonnin sellainen huomattava kasvuvauhti yhteisön markkinoilla, joka on osoitus tuonnin tuntuvan kasvun todennäköisyydestä;

c) riittävä ja vapaasti viejän käytettävissä oleva kapasiteetti tai sen välitön ja tuntuva kasvu, joka on osoitus yhteisöön suuntautuvan tuetun viennin tuntuvan kasvun todennäköisyydestä, ottaen huomioon muiden vientimarkkinoiden kyvyn ottaa vastaan lisävientiä;

d) tuonti hinnoilla, jotka voivat merkittävästi alentaa sisäisiä hintoja tai estää huomattavassa määrin hinnankorotukset ja jotka todennäköisesti lisäisivät uuden tuonnin kysyntää;

e) tutkimuksen kohteena olevan tuotteen varastot.

Mikään näistä tekijöistä ei välttämättä yksinään ole ratkaiseva peruste, vaan tarkasteltavien tekijöiden on yhdessä johdettava siihen päätelmään, että tuetun viennin kasvu on välittömästi uhkaavaa ja että jos suojatoimia ei toteuteta, aiheutuu merkittävää vahinkoa.

9 artikla

Yhteisön tuotannonalan määritelmä

1. Tässä päätöksessä tarkoitetaan ”yhteisön tuotannonalalla” samankaltaisten tuotteiden kaikkia tuottajia yhteisössä tai niitä tuottajia, joiden tuotteiden yhteinen tuotanto muodostaa 10 artiklan 7 kohdassa määritellyn pääosan kyseisten tuotteiden koko yhteisön tuotannosta, paitsi silloin, kun:

a) jotkut tuottajat ovat etuyhteydessä viejiin tai tuojiin tai ne ovat itse sellaisen tuotteen tuojia, jota väitetään tuettavan, ilmaisun ”yhteisön tuotantoala” voidaan tulkita käsittävän muut tuottajat;

b) poikkeuksellisissa olosuhteissa yhteisön alue voidaan kyseisen tuotannon osalta jakaa kahteen tai useampaan kilpailevaan markkina-alueeseen, ja kullakin markkina-alueella olevia tuottajia voidaan pitää erillisenä tuotannonalana, jos

   i) tällaisella markkina-alueella olevat tuottajat myyvät kaiken tai lähes kaiken kyseisen tuotteen tuotantonsa tällä markkina-alueella, ja

ii) muualle yhteisöön sijoittautuneet kyseisen tuotteen tuottajat eivät merkittävässä määrin tyydytä kysyntää tällä markkina-alueella.

Vaikka suurimmalle osalle koko yhteisön tuotannonalasta ei olisi aiheutunut vahinkoa, voidaan vahinkoa katsoa aiheutuneen tällaisissa olosuhteissa, jos tuettu tuonti on keskittynyt tällaisille eristyneille markkinoille ja jos tuettu tuonti lisäksi aiheuttaa vahinkoa tuottajille, jotka vastaavat kaikesta tai lähes kaikesta tuotannosta tällaisilla markkinoilla.

2. Edellä 1 kohdassa tuottajien katsotaan olevan etuyhteydessä viejiin tai tuojiin ainoastaan, jos

a) toinen välittömästi tai välillisesti valvoo toista tai

b) kolmas taho välittömästi tai välillisesti valvoo molempia tai

c) ne yhdessä valvovat välittömästi tai välillisesti kolmatta tahoa, jos on syytä olettaa tai epäillä, että yhteyden vaikutuksesta kyseinen tuottaja toimii toisin kuin etuyhteyttä vailla olevat tuottajat.

Tässä kohdassa toisen katsotaan valvovan toista silloin, kun edellisen oikeudellinen tai tosiasiallinen asema antaa sille mahdollisuuden rajoittaa tai ohjata jälkimmäisen toimintaa.

3. Kun yhteisön tuotannonalan tulkitaan käsittävän tietyn alueen tuottajat, viejille tai tasoitustullin alaisen tuen myöntävälle julkiselle viranomaiselle annetaan mahdollisuus esittää 13 artiklan mukaisesti sitoumuksia kyseisen alueen osalta. Arvioitaessa yhteisön etua toimenpiteiden suhteen on tällaisissa tapauksissa alueen etuun kiinnitettävä erityistä huomiota. Jos tyydyttävää sitoumusta ei anneta nopeasti tai jos kyseessä ovat 13 artiklan 9 ja 10 kohdassa tarkoitetut tilanteet, väliaikainen tai lopullinen tasoitustulli voidaan ottaa käyttöön koko yhteisön osalta. Tällaisissa tapauksissa tullit voidaan, jos mahdollista, rajoittaa koskemaan tiettyjä tuotteita tai viejiä.

4. Tähän artiklaan sovelletaan 8 artiklan 8 kohdan säännöksiä.

10 artikla

Menettelyn aloittaminen

1. Jos 9 artiklasta ei muuta johdu, tutkimus väitetyn tuen, sen määrän ja vaikutuksen määrittämiseksi pannaan vireille yhteisön tuotannonalan puolesta toimivan minkä tahansa luonnollisen tai oikeushenkilön tai minkä tahansa yhteenliittymän, jolla ei ole oikeushenkilön asemaa, tekemän kirjallisen valituksen perusteella.

Valitus voidaan toimittaa komissiolle tai jäsenvaltiolle, jonka on toimitettava se komissiolle. Komissio lähettää jäsenvaltioille jäljennöksen jokaisesta vastaanottamastaan valituksesta. Valitus katsotaan jätetyksi ensimmäisenä työpäivänä sen jälkeen, kun se on lähetetty komissiolle kirjattuna kirjeenä, tai kun komissio on antanut vastaanottoilmoituksen.

Jos valitusta ei ole tehty, mutta jäsenvaltiolla on riittävät todisteet tuesta ja siitä yhteisön tuotannonalalle aiheutuneesta vahingosta, sen on toimitettava nämä todisteet viipymättä komissiolle.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa valituksessa on oltava riittävät todisteet tasoitustullin alaisesta tuesta (myös sen määrästä, jos mahdollista), vahingosta sekä väitetyn tuetun tuonnin ja väitetyn vahingon syy-yhteydestä. Valituksessa on oltava valituksen tekijän kohtuudella saatavilla olevat tiedot seuraavista seikoista:

a) valituksen tekijän henkilöllisyys ja kuvaus valituksen tekijän yhteisössä valmistaman samankaltaisen tuotteen tuotannon määrästä ja arvosta. Jos valitus tehdään kirjallisesti yhteisön tuotannonalan puolesta, siinä on ilmoitettava se yhteisön tuotannonala, jonka puolesta valitus tehdään, esittämällä luettelo kaikista tiedossa olevista yhteisön samankaltaisen tuotteen tuottajista (tai samankaltaisen tuotteen yhteisön tuottajien yhteenliittymistä) ja, sikäli kuin mahdollista, kuvaus samankaltaisen tuotteen yhteisön tuotannon siitä määrästä ja arvosta, jota nämä tuottajat edustavat;

b) täydellinen kuvaus tuotteesta, jota väitetään tuettavan, kyseisen alkuperä- ja/tai viejämaan nimi tai nimet, kunkin tiedossa olevan viejän tai ulkomaisen tuottajan henkilöllisyys ja luettelo kyseisen tuotteen tiedossa olevista tuojista;

c) todisteet kyseisestä tuesta, sen määrästä ja luonteesta sekä siitä, että tuki on tasoitustoimenpiteiden alaista;

d) tietoja tuetuksi väitetyn tuonnin määrän muutoksista, tällaisen tuonnin vaikutuksesta samankaltaisen tuotteen hintoihin yhteisön markkinoilla ja tämän tuonnin vaikutuksesta yhteisön tuotannonalaan, niiden asiaan kuuluvien tekijöiden ja seikkojen mukaisesti, jotka vaikuttavat tämän yhteisön tuotannonalan tilanteeseen, kuten niiden, jotka on lueteltu 8 artiklan 3 ja 5 kohdassa.

3. Komissio tutkii mahdollisuuksien mukaan valituksensa esitettyjen todisteiden paikkansapitävyyden ja riittävyyden sen määrittämiseksi, riittävätkö todisteet tutkimuksen vireille panemiseksi.

4. Tutkimus voidaan panna vireille sen määrittämiseksi, onko väitetty tuki 3 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettua erityistä tukea.

5. Tutkimus voidaan myös panna vireille sellaisen tuen osalta, joka ei 4 artiklan 2, 3 tai 4 kohdan mukaisesti ole tasoitustoimenpiteiden alaista, sen määrittämiseksi, täyttyvätkö näissä kohdissa vahvistetut edellytykset.

6. Jos tukea myönnetään sellaisen tukiohjelman perusteella, josta on ilmoitettu ennen sen käyttöön ottamista WTO:n valtion tukea ja tasoitustulleja käsittelevälle komitealle tukisopimuksen 8 artiklan määräysten mukaisesti ja jonka osalta kyseinen komitea ei ole osoittanut, ettei ohjelma täytä mainitussa artiklassa vahvistettuja edellytyksiä, tällaisen ohjelman perusteella myönnetyn tuen osalta tutkimus pannaan vireille ainoastaan, jos mainitun sopimuksen 8 artiklan rikkominen todetaan toimivaltaisen WTO:n riitojen ratkaisuelimen toimesta tai välimiesmenettelyssä, kuten mainitun sopimuksen 8 artiklan 5 kohdassa määrätään.

7. Tutkimus pannaan vireille 1 kohdan mukaisesti ainoastaan, jos samankaltaisen tuotteen yhteisön tuottajien esittämän valituksen saaman tuen tai vastustuksen perusteella vahvistetaan, että yhteisön tuotannonala on tehnyt valituksen tai että valitus on tehty sen puolesta. Valitus katsotaan yhteisön tuotannonalan tekemäksi tai sen puolesta tehdyksi, jos sitä tukevat ne yhteisön tuottajat, joiden yhteinen tuotanto on yli 50 prosenttia sen samankaltaisen tuotteen kokonaistuotannosta, jonka tuottaa se osa yhteisön tuotantoalaa, joka joko tukee tai vastustaa valitusta. Tutkimusta ei kuitenkaan panna vireille, jos valitusta selvästi tukevat yhteisön tuottajat vastaavat alle 25 prosentista yhteisön tuotannonalan tuottaman samankaltaisen tuotteen kokonaistuotannosta.

8. Jos tutkimuksen vireillepanosta ei ole tehty päätöstä, viranomaisten on vältettävä tutkimuksen vireillepanoa koskevan pyynnön julkistamista. Komissio ilmoittaa kuitenkin asiasta kyseiselle alkuperä- ja/tai viejämaalle heti saatuaan käsiteltäväkseen asianmukaisesti tämän artiklan mukaisesti todisteilla tuetun valituksen ja joka tapauksessa ennen tutkimuksen vireillepanoa ja kehottaa niitä aloittamaan neuvottelut 2 kohdassa tarkoitettuja kysymyksiä koskevan tilanteen selvittämiseksi ja molemminpuolisesti tyydyttävään ratkaisuun pääsemiseksi.

9. Jos komissio erityisissä olosuhteissa päättää panna tutkimuksen vireille ilman yhteisön tuotannonalan tekemää tai sen puolesta tehtyä tällaisen tutkimuksen vireillepanoa koskevaa kirjallista valitusta, se ryhtyy tutkimukseen ainoastaan, jos sen käytettävissä on tutkimuksen vireillepanon oikeuttamiseksi riittävästi todisteita tasoitustoimenpiteiden alaisesta tuesta, vahingosta ja syy-yhteydestä 2 kohdan mukaisesti.

10. Todisteita tuesta ja vahingosta on tutkittava samanaikaisesti päätettäessä tutkimuksen vireillepanosta. Valitus hylätään, jos todisteet tasoitustullin alaisesta tuesta tai vahingosta ovat riittämättömät menettelyn jatkamisen oikeuttamiseksi. Menettelyä ei aloiteta sellaisia maita vastaan, joiden tuonnilla on alle prosentin markkinaosuus, jolleivät nämä maat yhdessä edusta vähintään kolmea prosenttia yhteisön kulutuksesta.

11. Valitus voidaan peruuttaa ennen tutkimuksen aloittamista, jolloin sitä ei katsota jätetyksi.

12. jos kuulemisen jälkeen vaikuttaa siltä, että menettelyn vireille panemiseksi on riittävästi todisteita, komissio aloittaa menettelyn valituksen jättämistä seuraavien 45 päivän aikana ja ilmoittaa vireillepanosta *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.* Jos todisteita ei ole riittävästi, valituksen tekijälle on kuulemisen jälkeen ilmoitettava siitä 45 päivän kuluessa päivästä, jona valitus on jätetty komissiolle.

13. Ilmoituksessa menettelyn aloittamisesta ilmoitetaan tutkimuksen vireillepanosta, määritetään kyseinen tuote ja kyseiset maat, esitetään yhteenveto saaduista tiedoista ja määrätään, että kaikki tarpeelliset tiedot on toimitettava komissiolle; siinä annetaan määräaika, jonka kuluessa asianomaiset osapuolet voivat ilmoittautua, esittää näkökantansa kirjallisesti ja toimittaa tietoja, jotta nämä näkökannat ja tiedot voidaan ottaa huomioon tutkimuksessa; lisäksi siinä ilmoitetaan määräaika, jonka kuluessa asianomaiset osapuolet voivat pyytää komissiota kuulemaan niitä 11 artiklan 5 kohdan mukaisesti.

14. Komissio ilmoittaa viejille, tuojille sekä tiedossa oleville asianomaisille tuojia ja viejiä edustaville järjestöille, sekä alkuperä- ja/tai viejämaille ja valittajille menettelyn vireillepanosta ja toimittaa 1 kohdassa tarkoitetun kirjallisen valituksen tekstin kokonaisuudessaan, ottaen asianmukaisesti huomioon luottamuksellisten tietojen suojaamisen, tiedossa oleville viejille ja alkuperä- ja/tai viejämaan viranomaisille sekä pyynnöstä muille asianomaisille osapuolille. Jos viejiä on erityisen paljon, on riittävää, että kirjallisen valituksen teksti kokonaisuudessaan toimitetaan ainoastaan alkuperä- ja/tai viejämaan viranomaisille tai asianomaisille ammatillisille yhteenliittymille.

15. Tasoitustulleja koskeva tutkimus ei estä tulliselvitystä.

11 artikla

Tutkimus

1. Menettelyn tultua vireille komissio, toimien yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa, aloittaa tutkimuksen yhteisön tasolla. Tässä tutkimuksessa selvitetään samanaikaisesti sekä tukea että siitä aiheutunutta vahinkoa. Jotta

määritys olisi edustava, valitaan tutkimusjakso, joka tukitapauksissa tavallisesti vastaa 5 artiklassa säädettyä tutkimusjaksoa. Tutkimusjakson jälkeistä aikaa koskevia tietoja ei tavallisesti oteta huomioon.

2. Tasoitustulleja koskevassa tutkimuksessa käytettyjen kyselylomakkeiden vastaanottajille annetaan vastausaikaa vähintään 30 päivää. Viejien osalta määräaika alkaa kyselylomakkeen vastaanottamispäivästä, jolloin lomake katsotaan vastaanotetuksi seitsemän päivän kuluessa siitä päivästä, jona se lähetettiin viejälle tai toimitettiin alkuperä- ja/tai viejämaan asianmukaiselle diplomaattiselle edustajalle. Tätä 30 päivän määräaikaa voidaan pidentää ottaen asianmukaisesti huomioon tutkimukselle vahvistettu määräaika, jos kyseinen osapuoli osoittaa pätevän syyn tällaiseen pidennykseen omien erityisten olosuhteidensa perusteella.

3. Komissio voi pyytää jäsenvaltioita toimittamaan tietoja, jolloin jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet pyynnön noudattamiseksi. Ne välittävät komissiolle pyydetyt tiedot sekä suoritettujen todentamisten, tarkastusten tai tutkimusten tulokset. Jos näillä tiedoilla on yleistä merkitystä tai jos jokin jäsenvaltio on pyytänyt toimittamaan nämä tiedot, komissio toimittaa ne jäsenvaltioille, jos ne eivät ole luottamuksellisia, jolloin se toimittaa niistä yhteenvedon, joka ei ole luottamuksellinen.

4. Komissio voi pyytää jäsenvaltioita tekemään tarpeelliset todentamiset ja tarkastukset erityisesti tuojien, kauppiaiden sekä yhteisön tuottajien keskuudessa ja suorittamaan tutkimuksia kolmansissa maissa, jos kyseiset yritykset antavat suostumuksensa ja jos kyseisen maan julkiselle viranomaiselle on ilmoitettu virallisesti asiasta, eikä se vastusta sitä. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet näiden komission pyyntöjen toteuttamiseksi. Komission viranomaiset voivat komission tai jäsenvaltioiden pyynnöstä avustaa jäsenvaltioiden viranomaisia näiden tehtävien suorittamisessa.

5. Asianomaisia osapuolia, jotka ovat ilmoittautuneet 10 artiklan 13 kohdan mukaisesti, kuullaan, jos ne ovat tehneet kirjallisen kuulemista koskevan pyynnön *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* julkaistussa ilmoituksessa vahvistetussa määräajassa ja jos pyynnössä osoitetaan, että ne ovat asianomaisia osapuolia, joihin menettelyn lopputulos voi vaikuttaa, ja että niiden kuulemiseen on olemassa erityisiä syitä.

6. Tuojille, viejille ja valittajille, jotka ovat ilmoittautuneet 10 artiklan 13 kohdan mukaisesti, sekä alkuperä- ja/tai viejämaan julkisille viranomaisille järjestetään pyynnöstä mahdollisuus kohdata osapuolet, joiden kanssa niiden edut ovat ristiriidassa, vastakkaisten näkökantojen esittämiseksi ja niihin vastaamiseksi. Jos tällainen mahdollisuus järjestetään, on otettava huomioon tarve suojata tietojen luottamuksellisuus ja osapuolten edut. Osapuolten ei ole pakko osallistua kohtaamiseen, eikä osapuolen poissaolosta aiheudu vahinkoa sen asialle. Komissio ottaa tämän kohdan perusteella suullisesti toimitetut tiedot huomioon siltä osin kuin ne myöhemmin vahvistetaan kirjallisesti.

7. Valituksen tekijät, alkuperä- ja/tai viejämaan julkiset viranomaiset, tuojat ja viejät sekä niiden edustavat yhteenliittymät, käyttäjät ja kuluttajajärjestöt, jotka ovat ilmoittautuneet 10 artiklan 13 kohdan mukaisesti, voivat kirjallisesta pyynnöstä tutustua kaikkiin tietoihin, jotka tutkimuksen kohteena oleva mikä tahansa osapuoli on toimittanut komissiolle, lukuun ottamatta yhteisön tai sen jäsenvaltioiden viranomaisten laatimia sisäisiä asiakirjoja, jos nämä tiedot liittyvät niiden etujen puolustamiseen eivätkä ne ole 29 artiklassa tarkoitetulla tavalla luottamuksellisia ja jos niitä käytetään tutkimuksessa. Osapuolet voivat esittää näitä tietoja koskevia huomautuksiaan, jotka on otettava huomioon sikäli kuin ne ovat riittävästi perusteltuja.

8. Muissa kuin 28 artiklassa tarkoitetuissa olosuhteissa on asianomaisten osapuolten toimittamat tiedot, joiden perusteella päätelmät tehdään, mahdollisuuksien mukaan todennettava.

9. Edellä 10 artiklan 12 kohdan perusteella aloitettujen menettelyjen osalta tutkimus on saatettava päätökseen yhden vuoden kuluessa, jos tämä on mahdollista. Joka tapauksessa nämä tutkimukset on aina saatettava päätökseen 13 kuukauden kuluessa niiden vireillepanosta, 13 artiklan perusteella tehtyjen päätelmien mukaisesti sitoumusten osalta tai 15 artiklan perusteella tehtyjen päätelmien mukaisesti lopullisten toimien osalta.

10. Tutkimuksen aikana komissio antaa alkuperä- ja/tai viejämaalle kohtuullisen mahdollisuuden jatkaa neuvotteluja tosiasioiden selventämiseksi ja molemminpuolisesti hyväksyttävään ratkaisuun pääsemiseksi.

12 artikla

Väliaikaiset toimenpiteet

1. Väliaikaiset tullit voidaan ottaa käyttöön, jos

a) tutkimus on aloitettu 10 artiklan mukaisesti,

b) asiasta on julkaistu ilmoitus, ja asianomaisille osapuolille on annettu riittävä mahdollisuus antaa tietoja ja esittää huomautuksia 10 artiklan 13 kohdan mukaisesti;

c) on alustavasti todettu, että tuotava tuote saa tasoitustoimenpiteiden alaista tukea ja että yhteisön tuotannonalalle aiheutuu tästä vahinkoa; ja

d) yhteisön etu vaatii toimia tällaisen vahingon estämiseksi.

Väliaikaiset tullit voidaan ottaa käyttöön aikaisintaan 60 päivän ja viimeistään yhdeksän kuukauden kuluttua menettelyn aloittamisesta.

Väliaikaisen tasoitustullin määrä ei saa ylittää väliaikaisesti määriteltyä tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen kokonaismäärää, ja sen on oltava tätä määrää alhaisempi, jos alhaisempi tulli riittää estämään yhteisön tuotantoalalle aiheutuvan vahingon.

2. Väliaikaisten tullien kantaminen varmistetaan vakuudella, ja kyseisten tuotteiden luovuttaminen vapaaseen liikkeeseen yhteisössä edellyttää tämän vakuuden antamista.

3. Komissio toteuttaa väliaikaisen toimenpiteen kuulemisen jälkeen tai erittäin kiireellisissä tapauksissa ilmoitettuaan asiasta jäsenvaltioille. Jälkimmäisessä tapauksessa kuuleminen järjestetään viimeistään kymmenen päivän kuluessa siitä, kun jäsenvaltioille on ilmoitettu komission toteuttamasta toimenpiteestä.

4. Jos jäsenvaltio pyytää komissiota toimimaan välittömästi ja jos 1 kohdan edellytykset täyttyvät, komissio päättää enintään viiden työpäivän kuluessa pyynnön vastaanottamisesta, onko syytä ottaa väliaikainen tasoitustulli käyttöön.

5. Komissio ilmoittaa välittömästi jäsenvaltioille 1—4 kohdan nojalla tehdyistä päätöksistä.

6. Väliaikaiset tasoitustullit ovat voimassa enintään neljä kuukautta.

13 artikla

Sitoumukset

1. Tutkimus voidaan päättää ilman väliaikaisten tai lopullisten tullien käyttöön ottamista, jos saadaan vapaaehtoinen ja tyydyttävä sitoumus, jonka mukaisesti:

a) alkuperä- ja/tai viejämaa suostuu poistamaan tuen, rajoittamaan sitä tai toteuttamaan muita sen vaikutuksia koskevia toimenpiteitä, tai

b) viejä sitoutuu tarkistamaan hintojaan tai lopettamaan tasoitustullin alaista tukea saavien tuotteiden viennin asianomaiselle alueelle siten, että komissio on kuulemisen jälkeen vakuuttunut siitä, että tuen vahingollinen vaikutus on poistettu. Sitoumuksiin perustuvat hinnankorotukset eivät saa olla suurempia kuin on tarpeen tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrän korjaamiseksi, ja niiden on oltava tasoitustoimenpiteiden alaista tukea alhaisemmat, jos ne riittävät poistamaan yhteisön tuotannonalalle aiheutuneen vahingon.

2. Komissio voi ehdottaa sitoumuksia, mutta kyseiset valtiot tai viejät eivät ole velvollisia hyväksymään niitä. Se seikka, että valtiot tai viejät eivät esitä tällaisia sitoumuksia tai eivät hyväksy niiden antamista koskevia pyyntöjä, ei mitenkään vaikuta asian käsittelyyn. Kuitenkin voidaan katsoa, että vahingon uhan toteutuminen on todennäköisempää, jos tuettu tuonti jatkuu. Valtioilta tai viejiltä ei pyydetä sitoumuksia eikä niiden sitoumuksia hyväksytä, ellei tukea ja siitä aiheutuvaa vahinkoa ole osoitettu alustavassa tutkimuksessa. Poikkeustapauksia lukuun ottamatta sitoumuksia ei voida esittää sen ajanjakson päättymisen jälkeen, jona huomautuksia voidaan tehdä 30 artiklan 5 kohdan mukaisesti.

3. Esitettyjä sitoumuksia ei välttämättä tarvitse hyväksyä, jos niiden hyväksyminen olisi epäkäytännöllistä, kuten silloin, kun tosiasiallisten tai mahdollisten viejien määrä on liian suuri, tai muista, kuten yleisestä käytännöstä johtuvista syistä. Kyseessä olevalle viejälle jatai alkuperä- ja/tai viejämaalle voidaan ilmoittaa syyt, joiden perusteella sitoumusta koskevan esityksen hylkäämistä ehdotetaan, ja antaa niille mahdollisuus esittää huomautuksensa asiasta. Hylkäämisen syyt on ilmoitettava lopullisessa päätöksessä.

4. Sitoumusta esittävien osapuolten on toimitettava sitoumuksesta toisinto, joka ei ole luottamuksellinen, jotta se voidaan toimittaa asianomaisille tutkimuksen osapuolille.

5. Jos sitoumukset kuulemisen jälkeen hyväksytään, komissio päättää tutkimuksen.

6. Jos sitoumus hyväksytään, tukea ja vahinkoa koskeva tutkimus saatetaan tavallisesti päätökseen. Jos tutkimus tällaisessa tapauksessa osoittaa, että tukea ei ole myönnetty tai vahinkoa ei ole aiheutunut, sitoumus raukeaa ilman eri toimenpiteitä, lukuun ottamatta tapauksia, joissa tällainen tutkimuksen lopputulos johtuu pääasiallisesti sitoumuksen olemassaolosta. Tällaisessa tapauksessa voidaan vaatia, että sitoumus on voimassa kohtuullisen ajan. Jos lopputuloksena on, että tukea on myönnetty ja vahinkoa on aiheutunut, sitoumus on voimassa sen sisältämien yksityiskohtaisten määräysten ja tämän päätöksen säännösten mukaisesti.

7. Komission on vaadittava valtiota ja viejää, joiden sitoumukset on hyväksytty, toimittamaan määräajoin tietoja tällaisen sitoumuksen täyttämisestä ja sallimaan asiaankuuluvien tietojen todentamisen. Näiden velvoitteiden noudattamatta jättämistä pidetään sitoumuksen rikkomisena.

8. Jos sitoumukset tutkimuksen kuluessa hyväksytään tiettyjen viejien osalta, niiden katsotaan 18, 19, 20 ja 22 artiklaa sovellettaessa tulevan voimaan päivästä, jona tutkimus alkuperä- ja/tai viejämaan osalta saatetaan päätökseen.

9. Jos osapuoli rikkoo sitoumusta tai peruuttaa sen, otetaan 15 artiklan mukaisesti käyttöön lopullinen tulli sitoumukseen johtaneen tutkimuksen yhteydessä vahvistettujen tosiasioiden perusteella, jos kyseinen tutkimus on saatettu päätökseen määrittämällä lopullisesti tuki ja vahinko ja jos kyseiselle viejälle tai alkuperä- ja/tai viejämaalle on annettu tilaisuus esittää huomautuksensa, lukuun ottamatta tapauksia, joissa sitoumus peruutetaan.

10. Kuulemisen jälkeen voidaan 12 artiklan mukaisesti ottaa parhaiden käytettävissä olevien tietojen perusteella käyttöön väliaikainen tulli, jos on syytä olettaa, että sitoumusta rikotaan, tai tapauksissa, joissa sitoumusta rikotaan tai se peruutetaan, jos sitoumukseen johtanutta tutkimusta ei ole saatettu päätökseen.

14 artikla

Menettelyn päättäminen ilman toimenpiteitä

1. Jos valitus peruutetaan, menettely voidaan päättää, paitsi jos päättäminen ei ole yhteisön edun mukaista.

2. Jos suojatoimenpiteitä ei kuulemisen jälkeen pidetä tarpeellisina, komissio päättää tutkimuksen tai menettelyn.

3. Menettely päätetään välittömästi 5 kohdan säännösten mukaisesti, jos todetaan, että tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrä on vähäinen tai jos tosiasiallisen tai mahdollisen tuetun tuonnin määrä taikka vahinko on merkityksetön.

4. Edellä 10 artiklan 12 kohdan perusteella aloitettujen menettelyjen osalta pidetään vahinkoa tavallisesti merkityksettömänä, jos tuonnin markkinaosuus on alhaisempi kuin 10 artiklan 10 kohdassa vahvistetut määrät. Kehitysmaista peräisin olevaa tuontia koskevissa tutkimuksissa tuonnin määrää pidetään merkityksettömänä, jos se on alle neljä prosenttia samankaltaisen tuotteen kokonaistuonnista yhteisöön, jollei tuonti kehitysmaista, joiden yksittäiset osuudet kokonaistuonnista ovat alle neljä prosenttia, yhdessä muodosta yli yhdeksää prosenttia samankaltaisen tuotteen kokonaistuonnista yhteisöön.

5. Tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrä katsotaan vähäiseksi, jos se on alle yksi prosenttia tavaran arvosta, paitsi että:

a) kehitysmaista peräisin olevaa tuontia koskevissa tutkimuksissa taso, jonka alittavaa tukea pidetään vähäisenä, on alle kaksi prosenttia tavaran arvosta,

b) tukisopimuksen liitteessä VII tarkoitettujen WTO:n jäseninä olevien kehitysmaiden osalta sekä niiden WTO:n jäseninä olevien kehitysmaiden osalta, jotka ovat kokonaan poistaneet tämän päätöksen 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa määritellyt vientituet, taso, jonka alittavaa tukea pidetään vähäisenä, on kolme prosenttia tavaran arvosta; jos tämän säännöksen soveltaminen edellyttää vientitukien poistamista, säännöstä sovelletaan siitä päivästä, jona tästä poistamisesta on ilmoitettu WTO:n vientitukia ja tasoitustoimenpiteitä käsittelevälle komitealle ja niin pitkään, kun kyseinen kehitysmaa ei myönnä vientitukia; tämän säännöksen voimassaolo päättyy kahdeksan vuoden kuluttua WTO-sopimuksen voimaantulosta;

kuitenkin niin, että ainoastaan tutkimus päätetään, jos tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrä on sellaisiin yksittäisiin viejiin sovellettavaa vähimmäistasoa alhaisempi, jotka ovat edelleen menettelyn kohteena ja voivat tulla uudestaan tutkimuksen kohteiksi kyseisen maan osalta 18 ja 19 artiklan perusteella toteutettavassa uudelleentarkastelussa.

15 artikla

Lopullisen tullin käyttöön ottaminen

1. Jos lopullisesti todettujen tosiseikkojen perusteella todetaan tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen ja siitä aiheutuneen vahingon olevan olemassa, ja että yhteisön etu vaatii toimintaa 31 artiklan mukaisesti, komissio kuultuaan neuvoa-antavaa komiteaa päättää lopullisen tasoitustullin käyttöön ottamisesta, jollei tukea tai tukia peruuteta tai osoiteta, että niistä ei enää koidu hyötyä kyseessä oleville viejille. Tasoitustullin määrä ei saa ylittää tämän päätöksen mukaisesti todettua, viejiä todetusti hyödyttävää tasoitustullien alaisen tuen määrää, ja sen on oltava tasoitustullin alaisen tuen kokonaismäärää alhaisempi, jos tämä alhaisempi määrä riittää poistamaan yhteisön tuotannonalalle aiheutuneen vahingon.

2. Sellaisen mistä tahansa tulevan tuotteen tuonnin osalta, jonka on todettu saavan tasoitustullien alaista tukea ja aiheuttavan vahinkoa, otetaan syrjimättömällä tavalla käyttöön tapauskohtaisesti määrältään aiheellinen tasoitustulli, lukuun ottamatta tuontia, joiden osalta on hyväksytty sitoumukset tämän päätöksen perusteella. Päätöksellä, jolla tulli otetaan käyttöön, vahvistetaan käyttöön otettava tullin määrä kunkin toimittajan osalta tai tämän ollessa epäkäytännöllistä kyseisen toimittajamaan osalta.

3. Jos komissio on rajannut tutkimuksensa 27 artiklan mukaisesti sellaiseen tuontiin, joka on peräisin 27 artiklan mukaisesti ilmoittautuneilta viejiltä tai tuottajilta, mutta joka ei ole kuulunut tutkimuksen piiriin, sovellettava tasoitustulli ei saa ylittää näytteeseen valittujen osapuolten osalta määritetyn tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrän painotettua keskiarvoa. Tätä kohtaa sovellettaessa komissio ei ota huomioon tapauksia, joissa tasoitustoimenpiteiden alaisia tukia ei ole, eikä vähäisiä tuen määriä eikä 28 artiklassa tarkoitetuissa olosuhteissa todettuja tukien määriä. Yksilöllisiä tulleja sovelletaan tuontiin, joka on peräisin viejiltä tai tuottajilta, joiden osalta tuen yksilöllinen määrä on laskettu 27 artiklan mukaisesti.

16 artikla

Taannehtivuus

1. Väliaikaisia toimenpiteitä ja lopullisia tasoitustulleja on sovellettava ainoastaan tuotteisiin, jotka on luovutettu vapaaseen liikkeeseen sen päivän jälkeen, jolloin joko 12 artiklan 1 kohdan tai 15 artiklan 1 kohdan perusteella toteutettu toimenpide tulee voimaan, jollei tässä päätöksessä säädetyistä poikkeuksista muuta johdu.

2. Jos väliaikaista tullia on sovellettu ja tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen ja vahingon olemassaolo on lopullisesti todettu, komissio päättää, mikä osuus väliaikaisesta tullista on kannettava lopullisesti, riippumatta siitä, otetaanko lopullinen tasoitustulli käyttöön vai ei. Tätä varten ”vahinko” ei käsitä yhteisön tuotannonalan perustamisen merkittävää viivästystä eikä merkittävän vahingon uhkaa, paitsi jos todetaan, että kyseiseltä uhasta olisi kehittynyt merkittävä vahinko, jos väliaikaisia toimenpiteitä ei olisi toteutettu. Muissa tapauksissa, joihin liittyy vahingon uhka tai viivästyminen, väliaikaiset määrät on vapautettava, ja lopulliset tullit voidaan ottaa käyttöön vasta vahingon uhan tai merkittävän viivästyksen lopullisesta toteamispäivästä alkaen.

3. Jos lopullinen tasoitustulli on suurempi kuin väliaikainen tulli, erotusta ei kanneta. Jos lopullinen tulli on pienempi kuin väliaikainen tulli, tulli lasketaan uudelleen. Jos lopullisesti todetaan, että tukea ei ole ollut, väliaikaista tullia ei vahvisteta.

4. Lopullinen tasoitustulli voidaan kantaa tuotteista, jotka on luovutettu vapaaseen liikkeeseen enintään 90 päivää ennen väliaikaisten toimenpiteiden soveltamispäivää, mutta ei ennen tutkimuksen vireillepanoa edellyttäen, että tuonti on kirjattu 24 artiklan 5 kohdan mukaisesti ja että komissio on antanut kyseisille tuojille mahdollisuuden esittää huomautuksensa ja jos:

a) vallitsevat kriittiset olosuhteet, joissa kyseisten tukea saavien tuotteiden osalta aiheutuu vaikeasti korjattavissa olevaa vahinkoa, joka aiheutuu laajamittaisesta, suhteellisen lyhyen ajan kuluessa tapahtuvasta sellaisen tuotteen tuonnista, joka saa tässä päätöksessä tarkoitettua tasoitustoimenpiteiden alaista tukea, ja

b) tällaisen vahingon toistumisen estämiseksi näyttää olevan tarpeen asettaa taannehtivasti tasoitustulleja tälle tuonnille.

5. Jos sitoumuksia rikotaan tai ne peruutetaan, lopulliset tullit voidaan kantaa niiden tavaroiden osalta, jotka on luovutettu vapaaseen liikkeeseen enintään 90 päivää ennen väliaikaisten toimenpiteiden soveltamista edellyttäen, että tuonti on kirjattu 24 artiklan 5 kohdan mukaisesti ja että taannehtivaa toteamista ei sovelleta ennen sitoumuksen rikkomista tai peruuttamista liikkeeseen laskettuun tuontiin.

17 artikla

Voimassaoloaika

Tasoitustoimenpide on voimassa vain sen ajan ja siinä laajuudessa kuin on tarpeen sellaisen tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen tasoittamiseksi, joka aiheuttaa vahinkoa.

18 artikla

Toimenpiteiden voimassaolon päättymisen johdosta suoritettava uudelleentarkastelu

1. Lopullisen tasoitustoimenpiteen voimassaolo päättyy viisi vuotta sen käyttöön ottamisen jälkeen tai viisi vuotta viimeisimmän sekä tukea että vahinkoa koskevan uudelleentarkastelun suorittamispäivän jälkeen, jollei uudelleentarkastelussa todeta, että toimenpiteiden voimassaolon päättyminen edistäisi tuen ja vahingon jatkumista tai uudelleen alkamista. Toimenpiteen voimassaolon päättyessä suoritettava uudelleentarkastelu tehdään joko komission aloitteesta tai yhteisön tuottajien tekemästä tai niiden puolesta tehdystä pyynnöstä, ja toimenpiteet jäävät voimaan siihen saakka, kun uudelleentarkastelun tulokset on saatu.

2. Toimenpiteiden voimassaolon päättyessä suoritettava uudelleentarkastelu aloitetaan, jos pyyntöön sisältyy riittävästi todisteita siitä, että toimenpiteiden voimassaolon päättyminen todennäköisesti edistäisi tuen ja vahingon jatkumista tai uudelleen alkamista. Tätä todennäköisyyttä voidaan tukea esimerkiksi todisteina tuen ja vahingon jatkumisesta tai siitä, että vahingon poistuminen johtuu kokonaan tai osittain toimenpiteiden voimassaolosta, taikka siitä, että viejien tilanne tai markkinaolosuhteet ovat sellaiset, että ne johtaisivat todennäköisesti uusiin vahingollisiin tukiin.

3. Tämän artiklan mukaisesti suoritettujen tutkimusten yhteydessä viejille, tuojille, alkuperä- ja/tai viejämaille ja yhteisön tuottajille annetaan mahdollisuus täydentää uudelleentarkastelua koskevassa pyynnössä esitettyjä väitteitä, kiistää ne tai esittää niistä huomautuksiaan, ja päätelmät tehdään ottaen asianmukaisesti huomioon kaikki asiaan kuuluvat ja asianmukaisesti asiakirjoilla oikeiksi osoitetut todisteet, jotka liittyvät kysymykseen siitä, olisiko toimenpiteiden voimassaolon päättyminen omiaan edistämään tuen ja vahingon jatkumista tai uudelleen alkamista.

4. Toimenpiteiden voimassaolon lähestyvästä päättymisestä julkaistaan ilmoitus *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* sopivana päivänä toimenpiteiden tässä artiklassa määritellyn soveltamiskauden viimeisen vuoden aikana. Tämän jälkeen yhteisön tuottajat voivat jättää 2 kohdan mukaista uudelleentarkastelua koskevan pyynnön viimeistään kolme kuukautta ennen viiden vuoden kauden päättymistä. Lisäksi on julkaistava ilmoitus toimenpiteen voimassaolon tosiasiallisesta päättymisestä tämän päätöksen osan säännösten nojalla.

19 artikla

Välivaiheen uudelleentarkastelut

1. Jos se on perusteltua, voidaan tarvetta toimenpiteiden jatkamiseen tarkastella uudelleen komission tai jonkin jäsenvaltion pyynnöstä tai, edellyttäen, että lopullisen toimenpiteen käyttöön ottamisesta on kulunut kohtuullinen vähintään vuoden pituinen aika, viejän, tuojan taikka yhteisön tuottajien tai alkuperä- ja/tai viejämaan pyynnöstä, johon sisältyy riittävästi todisteita, joiden nojalla välivaiheen uudelleentarkastelun tarve voidaan todeta.

2. Välivaiheen uudelleentarkastelu aloitetaan, jos pyyntöön sisältyy riittävästi todisteita siitä, että toimenpiteen jatkaminen ei enää ole tarpeen tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen tasaamiseksi ja/tai olisi epätodennäköistä, että vahinko jatkuisi tai toistuisi, jos toimenpiteet poistettaisiin tai jos sitä muutettaisiin, tai että voimassa olevat toimenpiteet eivät ole tai eivät ole enää riittävät vahinkoa aiheuttaneen tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen tasaamiseksi.

3. Jos käyttöön otetut tasoitustoimenpiteet ovat vähäisemmät kuin on tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrä, aloitetaan välivaiheen uudelleentarkastelu, jos yhteisön tuottajat esittävät riittävästi todisteita siitä, että tullit eivät ole muuttaneet tai eivät ole riittävästi muuttaneet yhteisöön tuodun tuotteen jälleenmyyntihintoja. Jos tutkimuksessa vahvistetaan väitteiden todenmukaisuus, tasoitustulleja voidaan korottaa sellaisen hinnankorotuksen aikaansaamiseksi, joka on tarpeen vahingon poistamiseksi, kuitenkin niin, että korotettu tulli ei ylitä tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrää.

4. Tämän artiklan mukaisesti tehtyjen tutkimusten kuluessa komissio voi harkita muun muassa, ovatko tukea ja vahinkoa koskevat olosuhteet merkittävästi muuttuneet tai onko voimassa olevilla toimenpiteillä ollut toivottu vaikutus ja ovatko ne poistaneet 8 artiklan mukaisesti aiemmin todetun vahingon. Tätä varten otetaan lopullisessa toteamisessa huomioon kaikki asiaan vaikuttavat ja asianmukaisesti asiakirjoilla osoitetut todisteet.

20 artikla

Nopeutetut uudelleentarkastelut

Viejällä, jonka vientiin on kohdistunut lopullinen tasoitustulli, mutta jota muusta syystä kuin komission kanssa tehtävästä yhteistyöstä kieltäytymisen johdosta ei ole tutkittu yksilöllisesti alkuperäisessä tutkimuksessa, on oikeus pyytää nopeutettua uudelleentarkastelua, jotta komissio voi mahdollisimman pian todeta yksilöllisen tasoitustullin määrän kyseisen viejän osalta. Tällainen uudelleentarkastelu aloitetaan sen jälkeen, kun neuvoa-antavaa komiteaa on kuultu ja sen jälkeen kun yhteisön tuottajille on annettu tilaisuus esittää huomautuksiaan.

21 artikla

Palautukset

1. Sen estämättä, mitä 18 artiklassa säädetään, tuoja voi pyytää kannetun tullin palauttamista, jos osoitetaan, että tasoitustoimenpiteiden alainen tuki, jonka perusteella tullit on maksettu, on poistettu tai sitä on alennettu tasolle, joka on alhaisempi kuin voimassa oleva tulli.

2. Saadakseen tasoitustullien palautuksen tuojan on toimitettava hakemus komissiolle. Hakemus toimitetaan sen jäsenvaltion välityksellä, jonka alueella tuotteet luovutettiin vapaaseen liikkeeseen, kuuden kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona toimivaltaiset viranomaiset asianmukaisesti määrittivät kannettavien lopullisten tullien määrät, tai siitä päivästä, jona tehtiin päätös väliaikaisten tullien perusteella talletettujen määrien lopullisesta kantamisesta. Jäsenvaltioiden on toimitettava hakemus viipymättä komissiolle.

3. Palautushakemuksen katsotaan nojautuvan asianmukaisesti todisteisiin ainoastaan, jos siihen sisältyvät täsmälliset tiedot tasoitustullin siitä määrästä, jonka palauttamista pyydetään, ja jos siihen on liitetty kaikki tämän

määrän laskemista ja maksamista koskevat tulliasiakirjat. Lisäksi siihen on sisällyttävä edustavalta ajanjaksolta todisteet tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrästä sen viejän tai tuottajan osalta, johon tullia sovelletaan. Jos tuoja ei ole etuyhteydessä kyseisen viejän tai tuottajan kanssa eikä kyseistä tietoa ole välittömästi saatavilla tai jos viejä tai tuottaja ei halua antaa sitä tuojalle, hakemukseen on sisällyttävä viejän tai tuottajan ilmoitus siitä, että tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrää on tämän artiklan mukaisesti alennettu tai että se on poistettu ja että komissiolle toimitetaan asiaa koskevat todisteet. Jos viejä tai tuottaja ei toimita näitä todisteita kohtuullisen ajan kuluessa, hakemus hylätään.

4. Neuvoa-antavaa komiteaa kuultuaan komissio päättää, onko hakemus syytä hyväksyä ja miltä osin, tai sitten komissio voi päättää milloin tahansa aloittaa välivaiheen uudelleentarkastelun; tällaiseen uudelleentarkasteluun sovellettavien säännösten mukaisesti tehdyssä tarkastelussa ilmeneviä tietoja ja päätelmiä käytetään todettaessa, onko palautus oikeutettu ja missä määrin. Tullien palauttaminen on tavallisesti suoritettava 12 kuukauden kuluessa ja joka tapauksessa viimeistään 18 kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona tasoitustullin alaisen tuotteen tuoja on esittänyt asianmukaisten todisteiden tukeman palautushakemuksen. Jäsenvaltioiden on tavallisesti maksettava hyväksytty palautus 90 päivän kuluessa edellä mainitusta päätöksestä.

22 artikla

Yleiset säännökset uudelleentarkasteluista ja palautuksista

1. Edellä 10 ja 11 artiklan asiaa koskevia säännöksiä, lukuun ottamatta säännöksiä määräajoista, sovelletaan 18, 19 ja 20 artiklan perusteella suoritettaviin uudelleentarkasteluihin. Nämä uudelleentarkastelut tehdään joutuisasti, ja ne saatetaan tavallisesti päätökseen 12 kuukauden kuluessa menettelyn aloittamispäivästä.

2. Komissio aloittaa 18, 19 ja 20 artiklan perusteella tehtävät uudelleentarkastelut neuvoa-antavaa komiteaa kuultuaan. Jos se on uudelleentarkastelujen kannalta perusteltua, komissio kumoaa toimenpiteet tai jatkaa niiden soveltamista 18 artiklan perusteella taikka kumoaa ne, jatkaa niiden voimassaoloa tai muuttaa niitä 19 ja 20 artiklan perusteella. Jos toimenpiteet kumotaan yksittäisten viejien mutta ei koko maan osalta, menettely kohdistuu edelleen kyseisiin viejiin ja ne voidaan tutkia uudelleen 18 ja 19 artiklan perusteella kyseisen maan osalta tehtyjen myöhempien uudelleentarkastelujen yhteydessä.

3. Jos 19 artiklan perusteella tehtävä toimenpiteiden uudelleentarkastelu on meneillään 18 artiklassa tarkoitetun toimenpiteiden soveltamiskauden päättyessä, toimenpiteitä tutkitaan myös 18 artiklan säännökset huomioiden.

4. Jos olosuhteet eivät ole muuttuneet, komissio soveltaa kaikissa 18—21 artiklan perusteella tehdyissä uudelleentarkastelu- tai palautusmenettelyyn liittyvissä tutkimuksissa samoja menetelmiä kuin tullin käyttöön ottamiseen johtaneessa tutkimuksessa, ottaen huomioon 5, 6, 7 ja 27 artiklan säännökset.

23 artikla

Kiertäminen

1. Tämän päätöksen perusteella käyttöön otetut tasoitustullit voidaan ulottaa koskemaan samankaltaisten tuotteiden tai näiden tuotteiden osien kolmansista maista tapahtuvaa tuontia, jos voimassa olevia toimenpiteitä kierretään. Kiertäminen määritellään kolmansien maiden ja yhteisön välisen kaupan rakenteen muutokseksi, joka johtuu käytännöstä, menettelystä tai toiminnasta, jolle ei ole riittävästi päteviä perusteluja tai jolla ei ole muuta taloudellista perustetta kuin tasoitustullin käyttöön ottaminen, ja on lisäksi olemassa todisteita, että tullin korjaavat vaikutukset kumoutuvat samankaltaisten tuotteiden hintojen ja/tai määrien osalta, ja että tuotava samankaltainen tuote ja/tai tämän tuotteen osat edelleen hyötyvät tuesta.

2. Tutkimus pannaan tämän artiklan mukaisesti vireille, jos hakemus sisältää riittävät todisteet 1 kohdassa vahvistetuista tekijöistä. Kun neuvoa-antavaa komiteaa on kuultu, tutkimus pannaan vireille komission päätöksellä, jolla myös määrätään tulliviranomaiset saattamaan tuonnin kirjaaminen pakolliseksi 24 artiklan 5 kohdan mukaisesti tai vaatimaan vakuuksia. Komissio, jota tulliviranomaiset tarvittaessa avustavat, suorittaa tutkimuksen, ja se on saatettava päätökseen yhdeksän kuukauden kuluessa. Jos lopullisesti todettujen tosiasioiden perusteella on perusteltua laajentaa toimenpiteiden soveltamisalaa, komissio päättää siitä kuultuaan neuvoa-antavaa komiteaa siitä päivästä alkaen, jolloin kirjaaminen tehtiin pakolliseksi 24 artiklan 5 kohdan mukaisesti tai jolloin vakuudet on vaadittu. Tämän artiklan osalta sovelletaan tämän päätöksen asiaa koskevia tutkimusten vireillepanoa ja suorittamista sääteleviä menettelysäännöksiä.

3. Tuotteita, joita seuraa tulliviranomaisten todistus siitä, ettei niiden tuonti ole kiertämistä, ei tarvitse kirjata 24 artiklan 5 kohdan mukaisesti eikä niihin kohdisteta toimenpiteitä. Näitä todistuksia voidaan antaa tuojille kirjallisesta hakemuksesta komission, neuvoa-antavaa

komiteaa kuultuaan, tekemässä päätöksessä annetulla valtuutuksella. Todistukset ovat voimassa niissä määrätyn ajan ja niissä mainittujen edellytysten mukaisesti.

4. Tämän artiklan säännökset eivät estä voimassa olevien tullisäännösten tavanomaista soveltamista.

24 artikla

Yleiset säännökset

1. Väliaikaiset tai lopulliset tasoitustullit otetaan käyttöön komission päätöksellä, ja jäsenvaltiot kantavat ne muodon, määrän ja muiden tekijöiden perusteella, jotka vahvistetaan päätöksessä, jolla ne otetaan käyttöön. Lisäksi nämä tullit kannetaan riippumatta tuontia tavallisesti koskevista tulleista, veroista ja muista maksuista. Mihinkään tuotteeseen ei saa samanaikaisesti soveltaa sekä polkumyynti- että tasoitustulleja polkumyynnistä tai vientituesta johtuneen saman tilanteen korjaamiseksi.

2. Päätökset, joilla otetaan käyttöön väliaikaiset tai lopulliset tasoitustullit, sekä päätökset sitoumusten hyväksymisestä taikka tutkimusten tai menettelyjen päättämisestä julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.* Näissä päätöksissä on mainittava erityisesti, ottaen huomioon tarve suojata luottamuksellisia tietoja, viejien nimet, jos mahdollista, tai kyseessä olevien maiden nimet, kuvaus tuotteesta ja yhteenveto tuen ja vahingon toteamista koskevista asiaan vaikuttavista tosiasioista ja huomioista. Joka tapauksessa niille osapuolille, joita asian tiedetään koskevan, lähetetään jäljennös päätöksestä. Tämän kohdan säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin uudelleentarkasteluihin.

3. Tämän päätöksen perusteella voidaan hyväksyä erityissääntöjä erityisesti yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2913/92 ([1]) olevan alkuperän käsitteen yhteisestä määrittelystä.

4. Tämän päätöksen perusteella käyttöön otettuja toimenpiteitä voidaan, yhteisön edun mukaisesti ja neuvoa-antavan komitean kuulemisen jälkeen, jättää komission päätöksellä väliaikaisesti soveltamatta yhdeksän kuukauden ajan. Soveltamatta jättämistä voidaan jatkaa uudella, enintään yhden vuoden pituisella jaksolla, jos komissio niin päättää kuulemisen jälkeen. Toimenpiteitä voidaan väliaikaisesti jättää soveltamatta vain, jos markkinaolosuhteet ovat väliaikaisesti muuttuneet siten, ettei vahinkoa soveltamatta jättämisen vuoksi syntyisi uudelleen, ja jos yhteisön tuotannonalalle on annettu tilaisuus esittää huomautuksia ja nämä huomautukset on otettu huomioon. Kuulemisen jälkeen toimenpiteitä voidaan milloin tahansa alkaa soveltaa uudelleen, jos niiden soveltamatta jättäminen ei enää ole perusteltua.

5. Neuvoa-antavaa komiteaa kuultuaan komissio voi määrätä tulliviranomaiset toteuttamaan aiheelliset toimenpiteet tuonnin kirjaamiseksi siten, että tätä tuontia vastaan voidaan myöhemmin soveltaa toimenpiteitä niiden kirjaamispäivästä alkaen. Tuonnin kirjaaminen voidaan tehdä pakolliseksi yhteisön tuotannonalan asiamukaisesti perustellusta pyynnöstä. Kirjaaminen otetaan käyttöön komission päätöksellä, jossa määritetään toimenpiteen tarkoitus ja tarvittaessa tulevaisuudessa mahdollisesti maksettaviksi tulevien tullien arvioitu määrä. Jakso, jonka aikana tuonti on kirjattava, ei saa ylittää yhdeksää kuukautta.

6. Jäsenvaltioiden on annettava kuukausittain komissiolle kertomus tutkimuksen tai toimenpiteiden kohteena olevien tuotteiden tuonnista ja tämän päätöksen perusteella kannettujen tullien määrästä.

25 artikla

Kuulemiset

1. Tässä päätöksessä säädetyt kuulemiset, lukuun ottamatta 10 artiklan 8 kohdassa ja 11 artiklan 10 kohdassa tarkoitettuja, suoritetaan neuvoa-antavassa komiteassa, joka muodostuu kunkin jäsenvaltion edustajista ja jonka puheenjohtajana toimii komission edustaja. Kuuleminen suoritetaan välittömästi joko jäsenvaltion pyynnöstä tai komission aloitteesta ja joka tapauksessa sellaisen ajan kuluessa, että tässä päätöksessä vahvistettuja määräaikoja voidaan noudattaa.

2. Komitean kutsuu koolle sen puheenjohtaja. Hän toimittaa jäsenvaltioille kaikki tarpeelliset tiedot niin pian kuin mahdollista.

3. Kuuleminen voidaan tarvittaessa järjestää ainoastaan kirjallisesti; tässä tapauksessa komissio ilmoittaa asiasta jäsenvaltioille ja vahvistaa määräajan, jonka kuluessa nämä voivat antaa lausuntonsa tai pyytää suullista kuulemista, jonka puheenjohtaja järjestää, jos tällainen suullinen kuuleminen voidaan suorittaa sellaisen ajan kuluessa, että tässä päätöksessä vahvistettuja määräaikoja voidaan noudattaa.

4. Kuuleminen käsittää erityisesti:

a) tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen olemassaolon ja menetelmät sen määrän määrittämiseksi;

b) vahingon olemassaolon ja laajuuden;

c) tuetun tuonnin ja vahingon välisen syy-yhteyden;

d) toimenpiteet, jotka olosuhteet huomioon ottaen ovat aiheellisia tasoitustoimenpiteiden alaisesta tuesta aiheutuneen vahingon estämiseksi tai korjaamiseksi sekä yksityiskohtaiset säännöt näiden toimenpiteiden toteuttamiseksi.

([1]) EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1

26 artikla

Tarkastuskäynnit

1. Milloin komissio katsoo aiheelliseksi, se voi tehdä tarkastuskäyntejä tutkiakseen tuojien, viejien, kauppiaiden, välittäjien, tuottajien sekä kaupallisten yhdistysten ja järjestöjen kirjanpidon ja todentaakseen tuesta ja vahingosta toimitetut tiedot. Jos asianmukaista vastausta ei saada ajoissa, tarkastuskäynti voidaan jättää tekemättä.

2. Tarvittaessa komissio voi tehdä tutkimuksia kolmansissa maissa edellyttäen, että asianomaiset yritykset antavat siihen suostumuksensa eikä kyseinen maa, jolle on virallisesti ilmoitettu asiasta, sitä vastusta. Komission on yleensä toimitettava alkuperä- ja/tai viejämaalle käymien kohteena olevien yritysten nimet ja osoitteet sekä sovitut päivämäärät välittömästi, kun se on saanut suostumuksen kyseisiltä yrityksiltä.

3. Kyseisille yrityksille ilmoitetaan tarkistettavien tietojen luonne ja muut tiedot, jotka on annettava näiden käymien aikana, mikä ei kuitenkaan estä saatujen tietojen perusteella pyytämästä käymien aikana lisätietoja.

4. Edellä 1, 2 ja 3 kohdan perusteella tehtävissä tarkastuksissa komissiota avustavat niiden jäsenvaltioiden virkamiehet, jotka sitä pyytävät.

27 artikla

Otos

1. Jos valittajien, viejien tai tuojien, tuotetyyppien tai liiketoimien määrä on suuri, tutkimus voidaan rajoittaa

a) kohtuulliseen määrään osapuolia, tuotteita tai liiketoimia käyttämällä otoksia, jotka ovat valinnan tekemisen ajankohtana käytettävissä olevien tietojen perusteella tilastollisesti edustavia; taikka

b) tuotannon, myynnin tai viennin sellaiseen suurimpaan mahdolliseen määrään, joka voidaan kohtuudella tutkia ottaen huomioon käytettävissä oleva aika.

2. Osapuolten, tuotetyyppien tai liiketoimien lopullinen valinta, joka tehdään tämän artiklan mukaisesti, kuuluu komissiolle, mutta otos olisi ensisijaisesti valittava asianomaisten osapuolten kuulemisen jälkeen tai niiden suostumuksella edellyttäen, että osapuolet ilmoittautuvat ja toimittavat riittävät tiedot kolmen tutkimuksen vireillepanoa seuraavan viikon kuluessa, jotta edustava otos voitaisiin valita.

3. Jos tutkimus rajoitetaan tämän artiklan mukaisesti, lasketaan kuitenkin tasoitustoimenpiteiden alaista tukea vastaava yksilöllinen määrä jokaisen sellaisen viejän tai tuottajan osalta, jota ei alunperin valittu mutta joka esittää tarvittavat tiedot tässä päätöksessä säädetyssä määräajassa, paitsi jos viejiä tai tuottajia on niin paljon, että yksilölliset tarkastelut hankaloittaisivat tehtävää kohtuuttomasti ja estäisivät tutkimuksen loppuun saattamisen hyvissä ajoin.

4. Jos on tehty päätös otoksen käyttämisestä ja valitut osapuolet tai jotkut niistä kieltäytyvät yhteistyöstä siten, että tutkimuksen tulokset voivat vääristyä merkittävästi, voidaan valita uusi otos. Jos yhteistyöstä kuitenkin merkittävissä määrin edelleen kieltäydytään tai jos ei ole tarpeeksi aikaa uuden otoksen valitsemiseksi, sovelletaan 28 artiklan asiaa koskevia säännöksiä.

28 artikla

Yhteistyön puuttuminen

1. Jos asianomainen osapuoli kieltäytyy antamasta tarvittavia tietoja tai ei toimita niitä tässä päätöksessä säädetyssä määräajassa tai merkittävällä tavalla vaikeuttaa tutkimuksia, alustavat tai lopulliset päätelmät, jotka voivat olla myönteisiä vai kielteisiä, voidaan tehdä käytettävissä olevien tietojen perusteella.

Jos asianomaisen osapuolen todetaan toimittaneen väärän tai harhaanjohtavan tiedon, tätä tietoa ei oteta huomioon ja sen sijasta voidaan käyttää käytettävissä olevia tietoja.

Asianomaisille osapuolille on yleensä ilmoitettava yhteistyöstä kieltäytyminen seurauksista.

2. Vastaamatta jättämistä tietokoneavusteisesti ei pidetä yhteistyöstä kieltäytymisenä edellyttäen, että asianomainen osapuoli osoittaa vastauksen esittämisen vaaditussa muodossa voivan aiheuttaa kohtuutonta ylimääräistä vaivannäköä tai kohtuuttomia lisäkustannuksia.

3. Jos asianomaisen osapuolen toimittamat tiedot eivät kaikissa suhteissa ole parhaita mahdollisia, niitä ei kuitenkaan saa jättää huomiotta edellyttäen, että mahdolliset puutteet eivät hankaloita liikaa kohtuullisen oikeiden päätelmien tekemistä, tiedot toimitetaan hyvissä ajoin, ne voidaan tarkistaa ja että osapuoli on toiminut parhaan kykynsä mukaan.

4. Jos todisteita tai tietoja ei hyväksytä, ne toimittaneelle osapuolelle ilmoitetaan viipymättä niiden hylkäämisen syyt ja sille annetaan tilaisuus toimittaa lisäselvityksiä asetetussa määräajassa. Jos näitä selvityksiä ei pidetä tyydyttävinä, kyseisten todisteiden tai tietojen hylkäämisen syyt on ilmoitettava ja mainittava julkistetuissa päätelmissä.

5. Jos päätelmät, mukaan lukien tasoitustoimenpiteiden alaisen tuen määrää koskevat, perustuvat 1 kohdan säännöksiin, erityisesti valituksensa toimitettuihin tietoihin, nämä tiedot on tarkistettava, jos se on mahdollista ja ottaen huomioon tutkimuksen määräaika, vertaamalla niitä muista käytettävissä olevista riippumattomista lähteistä kuten julkaistuista hintaluetteloista, virallisista tuontitilastoista ja tulliasiakirjoista tai muilta asianomaisilta osapuolilta tutkimuksen aikana saatuihin tietoihin.

6. Jos asianomainen osapuoli ei toimi yhteistyössä tai toimii vain osittain yhteistyössä siten, että asiaan vaikuttavia tietoja ei toimiteta, lopputulos voi olla mainitulle osapuolelle huonompi kuin jos se olisi toiminut yhteistyössä.

29 artikla

Luottamuksellisuus

1. Viranomaisten on pätevästä syystä käsiteltävä luottamuksellisina kaikkia tietoja, jotka ovat luonteeltaan luottamuksellisia (esimerkiksi koska tiedon ilmaisemisesta olisi merkittävää etua kilpailijalle tai sillä olisi merkittävä haitallinen vaikutus tiedon antajan tai sen kannalta, jolta tieto on saatu) tai jotka tutkimuksen kohteena olevat osapuolet ovat toimittaneet luottamuksellisina.

2. Asianomaisten osapuolten, jotka toimittavat luottamuksellisia tietoja, on annettava niistä yhteenvedot, jotka eivät ole luottamuksellisia. Näiden yhteenvetojen on oltava riittävän yksityiskohtaisia, jotta luottamuksellisina toimitettujen tietojen olennainen sisältö voidaan kohtuullisesti ymmärtää. Poikkeuksellisissa olosuhteissa kyseiset osapuolet voivat osoittaa, että kyseisistä tiedoista ei voida antaa yhteenvetoa. Näissä olosuhteissa on esitettävä syyt, miksi yhteenvetoa ei voida toimittaa.

3. Jos katsotaan, että pyyntö käsitellä tietoja luottamuksellisina ei ole perusteltu, ja jos tiedot toimittanut henkilö ei halua, että ne julkistetaan tai ilmaistaan yleisessä muodossa tai yhteenvetona, kyseiset tiedot voidaan jättää ottamatta huomioon, paitsi jos voidaan vakuuttavasti asianmukaisten lähteiden perusteella osoittaa, että tiedot ovat oikeita. Luottamuksellista käsittelyä koskevaa pyyntöä ei saa mielivaltaisesti hylätä.

4. Tämä artikla ei estä yhteisön viranomaisia ilmaisemasta yleisiä tietoja eikä varsinkaan tämän päätöksen nojalla tehtyjen päätösten perusteita, eikä ilmaisemasta todisteita, joihin yhteisön viranomaiset tukeutuvat, siltä osin kuin tämä on tarpeen näiden perusteiden selittämiseksi oikeudenkäynnissä. Tällaisessa ilmaisemisessa on otettava huomioon asianomaisten osapuolten oikeutetut edut niin, että niiden liike- tai valtiosalaisuuksia ei paljasteta.

5. Komissio ja jäsenvaltiot tai niiden molempien edustajat eivät saa paljastaa mitään tämän päätöksen mukaisesti saamiaan tietoja, joita tiedot toimittanut henkilö on pyytänyt käsittelemään luottamuksellisina, ilman mainitun henkilön erityistä lupaa. Komission ja jäsenvaltioiden välillä vaihdettuja tietoja, 25 artiklan perusteella suoritettuja tai 10 artiklan 8 kohdassa ja 11 artiklan 10 kohdassa tarkoitettuja kuulemisia koskevia tietoja taikka yhteisön tai sen jäsenvaltioiden viranomaisten laatimia sisäisiä asiakirjoja ei saa ilmaista, paitsi jos niiden ilmaisemisesta nimenomaan säädetään tässä päätöksessä.

6. Tämän päätöksen mukaisesti saatuja tietoja saa käyttää ainoastaan niihin tarkoituksiin, joihin tietoja on pyydetty.

30 artikla

Ilmoittaminen osapuolille

1. Valituksen tekijät, tuojat ja viejät sekä niiden edustavat järjestöt ja alkuperä- ja/tai viejämaa voivat pyytää, että niille ilmoitetaan niiden olennaisten tosiasioiden ja huomioiden perustana olevista yksityiskohdista, joiden nojalla väliaikaiset toimenpiteet on otettu käyttöön. Tietojen saantia koskevat pyynnöt on tehtävä kirjallisesti ja viipymättä väliaikaisten toimenpiteiden käyttöön ottamisen jälkeen, ja tiedot on annettava kirjallisesti niin pian kuin mahdollista.

2. Edellä 1 kohdassa mainitut osapuolet voivat pyytää lopullista ilmoitusta niistä olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella aiotaan suositella lopullisten toimenpiteiden käyttöön ottamista taikka tutkimuksen tai menettelyn päättämistä ilman toimenpiteiden käyttöönottoa, ja erityistä huomiota on kiinnitettävä tietojen antamiseen sellaisista tosiasioista ja huomioista, jotka ovat erilaisia kuin väliaikaisten toimenpiteiden käyttöön ottamisessa käytetyt tosiasiat ja huomiot.

3. Pyynnöt lopullisesta ilmoittamisesta on osoitettava kirjallisesti komissiolle ja, jos väliaikainen tulli on otettu käyttöön, niiden on oltava komissiolla viimeistään kuukauden kuluttua tämän tullin käyttöönoton julkistamisesta. Jos väliaikaista tullia ei ole sovellettu, osapuolilla on mahdollisuus pyytää saada tiedot komission asettamassa määräajassa.

4. Lopullinen ilmoittaminen on tehtävä kirjallisesti. Se tehdään mahdollisimman nopeasti ottaen huomioon tarve suojata luottamukselliset tiedot ja tavallisesti viimeistään kuukautta ennen lopullista päätöstä tai lopullisia toimia koskevan komission ehdotuksen jättämistä 14 ja 15 artiklan mukaisesti. Jos komissio ei sillä hetkellä voi ilmoittaa tiettyjä tosiasioita tai huomioita, sen on tehtävä se mahdollisimman pian. Ilmoittaminen ei ole esteenä komission mahdollisesti myöhemmin tekemälle päätökselle, ja jos kyseinen päätös perustuu eri tosiasioihin ja huomioihin, näistä on ilmoitettava niin pian kuin mahdollista.

5. Ilmoittamisen jälkeen tehdyt huomautukset otetaan huomioon ainoastaan, jos ne saadaan määräajassa, jonka komissio vahvistaa kussakin tapauksessa ottaen asianmu-

kaisesti huomioon asian kiireellisyyden, mutta joka on vähintään kymmenen päivää.

31 artikla

Yhteisön etu

1. Jotta voitaisiin todeta, onko toimenpiteiden toteuttaminen yhteisön edun mukaista, kaikkia etuja on arvioitava kokonaisuutena, mukaan lukien yhteisön tuotannonalan sekä käyttäjien ja kuluttajien edut, tämän artiklan mukainen määritys voidaan tehdä ainoastaan, jos kaikilla osapuolilla on ollut mahdollisuus esittää näkökantansa 2 kohdan mukaisesti. Tässä tarkastelussa kiinnitetään erityistä huomiota tarpeeseen poistaa vahingollisen tuen kauppaa vinouttavat vaikutukset ja palauttaa tehokas kilpailu. Tuen ja vahingon perusteella määritettyjä toimenpiteitä ei voida soveltaa, jos viranomaiset kaikki toimitetut tiedot huomioon ottaen voivat selkeästi päätellä, että niiden soveltaminen ei ole yhteisön edun mukaista.

2. Jotta viranomaisilla olisi luotettava perusta kaikkien näkökantojen ja tietojen huomioon ottamiseksi, kun ne päättävät, onko toimenpiteiden käyttöönottaminen yhteisön edun mukaista, valituksen tekijät, tuojat ja niiden edustavat yhdistykset sekä käyttäjien ja kuluttajien edustavat järjestöt voivat ilmoittautua ja toimittaa tietoja komissiolle tasoitustulleja koskevan tutkimuksen vireillepanoilmoituksessa vahvistetussa määräajassa. Nämä tiedot tai asianmukaiset yhteenvedot niistä toimitetaan muille tässä kohdassa mainituille osapuolille, joilla on oikeus vastata niihin.

3. Edellä 2 kohdan mukaisesti toimineet osapuolet voivat pyytää tulla kuulluiksi. Pyynnöt on esitettävä 2 kohdassa vahvistetussa määräajassa, ja niissä on mainittava erityiset syyt, joiden perusteella osapuolia olisi yhteisön edun kannalta kuultava.

4. Edellä 2 kohdan mukaisesti toimineet osapuolet voivat esittää huomautuksia käyttöön otettujen väliaikaisten tullien soveltamisesta. Jotta nämä huomautukset otettaisiin huomioon, ne on saatava kuukauden kuluessa toimenpiteiden soveltamisen alkamisesta, ja ne on, mahdollisesti asianmukaisina yhteenvetoina, toimitettava muille osapuolille, joilla on oikeus vastata niihin.

5. Komissio tarkastelee kaikkia sille asianmukaisesti toimitettuja tietoja ja päättää, missä määrin ne ovat edustavia; tämän tarkastelun tulokset sekä lausunto näiden tietojen oikeellisuudesta toimitetaan neuvoa-antavalle komitealle.

6. Edellä 2 kohdan mukaisesti toimineet osapuolet voivat pyytää, että niille toimitetaan ne tosiasiat ja huomiot, joihin lopulliset päätökset todennäköisesti tulevat perustamaan. Nämä tiedot toimitetaan siinä laajuudessa kuin se on mahdollista, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta komission myöhemmin tekemään päätökseen.

7. Tiedot otetaan huomioon ainoastaan, jos niiden oikeellisuutta tukevat selkeät todisteet.

32 artikla

Tasoitustoimenpiteiden ja monenvälisten ratkaisujen välinen suhde

Jos tuotavaan tuotteeseen sovelletaan tukisopimuksessa määrättyjen erimielisyyksien ratkaisumenettelyjen mukaisesti käyttöön otettuja toimenpiteitä ja jos nämä toimenpiteet ovat riittävät tasoitustullin alaisesta tuesta aiheutuvan vahingon poistamiseksi, on kyseisen tuotteen osalta käyttöön otettu tasoitustulli jätettävä tapauksen mukaan heti väliaikaisesti soveltamatta tai se on kumottava.

33 artikla

Loppusäännökset

Tämä päätös ei estä soveltamasta:

a) sellaisia erityissääntöjä, jotka on vahvistettu yhteisön ja kolmansien maiden välisissä sopimuksissa;

b) erityistoimenpiteitä, jolleivät nämä ole GATT:in mukaisten velvoitteiden vastaisia.

34 artikla

Voimassa olevan lainsäädännön kumoaminen

Kumotaan päätös N:o 2424/88/EHTY.

Viittauksia päätöksen N:o 2424/88/EHTY säännöksiin muista kuin Euroopan hiili- ja teräsyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuetulta tuonnilta suojautumisen osalta pidetään viittauksina tähän päätökseen.

35 artikla

Voimaantulo

Tämä päätös tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.*

Sitä sovelletaan sinä päivänä tai sen jälkeen aloitettuihin toimiin.

Tämä päätös on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 3 päivänä syyskuuta 1998.

Komission puolesta
Leon BRITTAN
Varapuheenjohtaja

LIITE I

Vientitukia koskeva esimerkkiluettelo

a) Julkisten viranomaisten vientitulosten perusteella myönnettävä välitön tuki yritykselle tai tuotannonalalle.

b) Valuutanpitojärjestelmät tai vastaavat menettelyt, joihin liittyy vientietuuksia.

c) Julkisten viranomaisten edullisemmin ehdoin kuin kotimaan liikenteen osalta vahvistamat tai käyttöön ottamat vientitoimitusten sisäisten kuljetusten maksujen ja rahtimaksujen tariffit.

d) Julkiset viranomaiset tai niiden hallintoelimet toimittavat suoraan tai välillisesti julkisten viranomaisten käyttöön ottamien ohjelmien kautta maahantuotavia tai kotimaisia vientitavaroiden valmistuksessa käytettäviksi tarkoitettuja tavaroita tai palveluja edullisemmilla ehdoilla kuin samankaltaisten tai suoraan kilpailevien kotimaan markkinoita varten valmistettavien tavaroiden tai palvelujen tuottamiseen, jos mainitut ehdot (tuotteiden osalta) ovat edullisempia kuin maailmanmarkkinoilla kaupallisesti niiden viejille saatavilla olevat ([1]) ehdot.

e) Teollisten tai kaupallisten yritysten erityisesti viennin yhteydessä maksamista tai niiden maksettavaksi tulevista välittömistä veroista ([2]) tai sosiaaliturvamaksuista kokonaan tai osittain vapauttaminen, niiden palauttaminen taikka niiden maksun siirtäminen myöhemmäksi ([3]).

f) Vientiin tai vientitulokseen välittömästi liittyvät erityisvähennykset, jotka välittömien verojen perusteita laskettaessa annetaan kotimaiseen kulutukseen tarkoitetulle tuotannolle annettavien vähennysten lisäksi.

g) Vientituotteiden tuotannon ja jakelun osalta tapahtuva sellaisten välillisten verojen ([2]) määrästä vapauttaminen tai sen palauttaminen, joka on suurempi kuin niiden verojen määrä, jotka kannetaan samankaltaisten kotimaiseen kulutukseen myytävien tuotteiden tuotannossa ja jakelussa.

h) Vientituotteiden tuotannossa käytettävistä tavaroista tai palveluista aikaisemmissa vaiheissa kannetuista kasautuvista välillisistä veroista ([2]) vapauttaminen, niiden palauttaminen tai niiden maksun siirtäminen, joka on määrältään suurempi kuin samankaltaisten kotimaiseen kulutukseen myytävien tuotteiden tuotannossa käytettävistä tavaroista tai palveluista aikaisemmissa vaiheissa kannetuista kasautuvista välillisistä veroista vapauttaminen, niiden palauttaminen tai niiden maksun siirtäminen; aikaisemmissa vaiheissa kannettavista kasautuvista välillisistä veroista voidaan kuitenkin vapauttaa, ne voidaan palauttaa tai niiden maksua voidaan siirtää vientituotteiden osalta, vaikka kotimaiseen kulutukseen myytäviä samankaltaisia tuotteita koskevista veroista ei vapauteta, niitä ei palauteta tai niiden maksua ei siirretä, jos aikaisemmissa vaiheissa kannettavat kasautuvat välilliset verot kannetaan sellaisista tuotantopanoksista, jotka käytetään vientituotteen tuotannossa (tavanomainen hävikki huomioon ottaen) ([4]). Tämä kohta tulkitaan tuotantopanosten tuotantoprosessissa käyttämistä koskevien ohjeiden mukaisesti, jotka esitetään liitteessä II.

i) Sellainen tuontimaksujen palauttaminen ([2]), joka on määrältään suurempi kuin sellaisista tuoduista tuontipanoksista kannettujen maksujen määrä, jotka käytetään vientituotteen tuotannossa (tavanomainen hävikki huomioon ottaen): erityistapauksissa yritys voi kuitenkin käyttää korvaavina tuotantopanoksina saman määrän sellaisia kotimarkkinoilla valmistettuja tuotantopanoksia, jotka ovat laadultaan ja ominaisuuksiltaan siinä määrin samoja, että niihin voidaan soveltaa tätä säännöstä, jos tuontitoimet ja

([1]) Ilmaisulla "kaupallisesti saatavilla olevat" tarkoitetaan, että on vapaus valita kotimaisten ja tuotujen tuotteiden välillä ja että valinta riippuu ainoastaan kaupallisista perusteista.

([2]) Tässä päätöksessä tarkoitetaan:
— ilmaisulla "välittömät verot" palkasta, voitosta, korkotuloista, vuokratuloista, palkkioista ja muista tuloista kannettavia veroja sekä kiinteästä omaisuudesta kannettavia veroja,
— ilmaisulla "tuontimaksut" tulleja sekä muita maksuja ja veronluonteisia maksuja, joita ei ole lueteltu muualla tässä alaviitteessä ja joita kannetaan tuonnin yhteydessä,
— ilmaisulla "välilliset verot" myynti-, valmiste-, liikevaihto-, arvonlisä-, toimilupa-, leima, siirto-, inventaari- ja laitteistoveroja ja rajaveroja sekä muita veroja, lukuun ottamatta välittömiä veroja ja tuontimaksuja,
— ilmaisulla "aikaisemmissa vaiheissa kannetut verot" välillisiä veroja, jotka on kannettu sellaisista tavaroista ja palveluista, joita käytetään välittömästi tai välillisesti tuotteen tuotannossa,
— ilmaisulla "kasautuvat välilliset verot" välillisiä veroja, jotka kannetaan useassa eri vaiheessa silloin, kun ei ole olemassa järjestelmää veron myöhempää vähentämistä varten tapauksissa, joissa tietyssä tuotantovaiheessa veronalaisia tavaroita tai palveluja käytetään myöhemmässä tuotantovaiheessa,
— ilmaisulla "verojen palauttaminen" verojen palautusta tai alentamista,
— ilmaisulla "palauttaminen" tuontimaksuista vapauttamista tai niiden maksun siirtämistä kokonaan tai osittain.

([3]) Siirtäminen ei välttämättä ole vientitukea, jos esimerkiksi asianmukaiset korot peritään.

([4]) Tätä h kohtaa ei sovelleta arvonlisäverojärjestelmiin eikä niihin liittyviin rajaveroihin; arvonlisäveron liiallisen palauttamisen ongelmaa koskee ainoastaan g kohta.

vastaavat vientitoimet suoritetaan kohtuullisen ajanjakson kuluessa, joka ei saa olla pidempi kuin kaksi vuotta. Tämä kohta tulkitaan tuotantopanosten tuotantoprosessissa käyttämistä koskevien ohjeiden mukaisesti, jotka on esitetty liitteessä II, sekä korvaavien tuotantopanosten palautusjärjestelyjen vientituiksi määrittelyssä noudatettavien ohjeiden mukaisesti, jotka on esitetty liitteessä III.

j) Julkiset viranomaiset (tai niiden valvomat erityiselimet) ottavat käyttöön sellaisia vientiluottojen takuu- tai vakuutusohjelmia, vientituotteiden tuotantokustannusten nousun estämiseksi tarkoitettuja vakuutus- tai takuuohjelmia taikka valuuttariskiohjelmia, joista perittävät maksut eivät riitä kattamaan pitkällä aikavälillä ohjelmien toimintakustannuksia ja tappioita.

k) Julkiset viranomaiset (tai niiden valvomat ja/tai niiden alaisina toimivat erityiselimet) myöntävät vientiluottoja alemmilla koroilla kuin niiden on tosiasiallisesti maksettava näin harkituista varoista (tai tarvitsisi maksaa, jos ne ottaisivat lainaa kansainvälisillä pääomamarkkinoilla samaksi laina-ajaksi ja samoilla muilla lainaehdoilla ja saman valuutan määräisinä kuin vientiluotto) tai vastaavat viejille tai rahoituslaitoksille luotonotosta aiheutuvista kustannuksista kokonaan tai osittain, siltä osin kuin näitä toimia käytetään merkittävien vientiluottoehtoja koskevien etujen varmistamiseen.

   Kuitenkin jos WTO:n jäsen on osapuolena virallisia vientiluottoja koskevassa kansainvälisessä sitoumuksessa, jossa on ollut 1 päivänä tammikuuta 1979 osapuolina ainakin 12 alkuperäistä WTO:n jäsentä (tai tätä seuranneessa sitoumuksessa, jonka alkuperäiset allekirjoittajat ovat hyväksyneet), tai jos WTO:n jäsen käytännössä soveltaa mainitun sitoumuksen korkokantaa koskevia määräyksiä, vientiluottokäytäntöä, joka on näiden määräysten mukainen, ei pidetä vientitukena.

l) Kaikki muut julkisista varoista maksettavat maksut, jotka muodostavat GATT 1994 -sopimuksen XVI artiklassa tarkoitetun vientituen.

LIITE II

Ohjeet tuotantopanosten käyttämisestä tuotantoprosessissa [1]

I

1. Välillisten verojen alentamista koskevat järjestelyt voivat merkitä vientituotteiden tuotannossa käytettävistä tuotantopanoksista (tavanomaisen raaka-ainehävikin vähentäminen huomioon ottaen) aikaisemmassa vaiheessa kannetuista kasautuvista välillisistä veroista vapauttamista, niiden palauttamista tai niiden maksun siirtämistä. Vastaavasti palauttamisjärjestelmissä voidaan sallia vientituotteiden tuotannossa käytettävistä tuotantopanoksista (tavanomaisen raaka-ainehävikin vähentäminen huomioon ottaen) kannettujen tuontimaksujen palauttaminen.

2. Liitteessä I olevan vientitukea koskevan esimerkkiluettelon h ja i kohdassa mainitaan käsite ”vientituotteen tuotannossa käytetyt tuotantopanokset”. Mainitun h kohdan mukaisesti välillisten verojen alentamista koskevat järjestelyt voivat olla vientitukea, sikäli kuin niiden nojalla voidaan myöntää vapautus aikaisemmassa vaiheessa kannetuista kasautuvista välillisistä veroista, palauttaa ne tai siirtää niiden maksut suuremman määräisinä kuin mitä veroja on tosiasiallisesti kannettu vientituotteen tuotannossa käytettyjen tuotantopanosten osalta. Mainitun i kohdan mukaisesti palautusjärjestelmät voivat olla vientitukea. jos niiden seurauksena toteutettu tuontimaksujen palautus on määrältään suurempi kuin vientituotteen tuotannossa käytettyjen tuotantopanosten osalta tosiasiallisesti peritty sellaisten maksujen määrä. Molemmissa kohdissa säädetään, että tavanomainen raaka-ainehävikistä johtuva vähennys on otettava huomioon, kun tehdään vientituotteen tuotannossa käytettäviä tuotantopanoksia koskevia toteamuksia. Edellä i kohdassa säädetään myös korvaavien tuotteiden käyttämisestä.

II

3. Kun osana tämän päätöksen perusteella tehtävää tasoitustulleja koskevaa tutkimusta tarkastellaan, käytetäänkö tuotantopanoksia vientituotteen tuotannossa, komission on yleensä edettävä jäljempänä esitettävällä tavalla.

4. Jos väitetään, että välillisten verojen alentamista koskeva järjestely tai palautusjärjestely merkitsee tukea sillä perusteella, että vientituotteen tuotannossa käytettyjen tuotantopanosten osalta kannettuja välillisiä veroja tai tuontimaksuja on alennettu tai palautettu liikaa, komission on yleensä ensiksi määriteltävä, ovatko viejämaan julkiset viranomaiset ottaneet käyttöön järjestelyn tai menettelyn sen tarkistamiseksi, mitä tuotantopanoksia käytetään vientituotteen tuotannossa ja missä määrin niitä käytetään, ja käyttävätkö ne tällaista järjestelyä tai menettelyä. Jos komissio toteaa sellaisen järjestelyn tai menettelyn olevan käytössä, sen on tavallisesti tutkittava, onko se tarkoituksenmukainen, tavoitellun tarkoituksen kannalta tehokas ja perustuuko se viejämaassa yleisesti hyväksyttyihin kaupallisiin käytäntöihin. Komissio voi katsoa olevan tarpeen suorittaa 26 artiklan 2 kohdan mukaisesti tiettyjä käytännön tarkistuksia tietojen oikeellisuuden todentamiseksi tai vakuuttuakseen siitä, että järjestelyä tai menettelyä käytetään tehokkaasti.

5. Jos tällaista järjestelyä tai menettelyä ei ole, jos se ei ole tarkoituksenmukainen taikka jos se on otettu käyttöön ja se katsotaan tarkoituksenmukaiseksi, mutta todetaan, että sitä ei tosiasiassa käytetä tai sitä ei käytetä tehokkaasti, viejämaan on tavallisesti suoritettava tosiasiallisesti käytettyihin tuotantopanoksiin perustuva uusi tutkimus sen määrittämiseksi, onko maksuja palautettu liikaa. Jos komissio katsoo sen olevan tarpeen, uusi tutkimus suoritetaan 4 kohdan mukaisesti.

6. Komission on yleensä pidettävä tuotantopanoksia tuotantoprosessiin fyysisesti kuuluvina, jos niitä käytetään tuotantoprosessissa ja ne ovat fyysinen osa vientituotetta. Tuotantopanoksen ei tarvitse olla valmiissa tuotteessa samassa muodossa, kuin missä se tuli mukaan tuotantoprosessiin.

7. Vientituotteen tuotannossa käytetyn yksittäisen tuotantopanoksen määrän toteamisessa otetaan yleensä huomioon tavanomainen hävikki ja hävikki katsotaan tavallisesti käytetyksi vientituotteen tuotannossa. Käsitteellä ”hävikki” tarkoitetaan sitä osaa tietystä tuotantopanoksesta, jolla ei ole itsenäistä tehtävää tuotantoprosessissa, jota ei käytetä vientituotteen tuotannossa (esimerkiksi tehottomuuden takia), ja jota sama valmistaja ei ota talteen, käytä eikä myy.

8. Komission arvioidessa sitä, onko vaadittu raaka-ainehävikkiä koskeva vähennys ”tavanomainen”, se ottaa yleensä huomioon tuotantoprosessin luonteen, vientimaan tuotannonalan tavanomaisen käytännön ja muut tekniset tekijät siinä määrin, kuin se on aiheellista. Komissio pitää mielessään, että on tärkeää todeta, ovatko vientimaan viranomaiset laskeneet hävikin määrän hyväksyttävällä tavalla silloin, kun tällainen määrä on tarkoitus sisällyttää veron tai tullin alennukseen tai palautukseen.

---

[1] Tuotantoprosessissa käytettyjä tuotantopanoksia ovat tuotantoprosessissa fyysisesti käytetyt fyysiset tuotteet, tuotantoprosessissa käytetty energia, polttoaineet ja öljy sekä katalyytit, joita kulutetaan niiden vientituotteen aikaansaamiseksi tarkoitetun käytön aikana.

LIITE III

Ohjeet, joita on noudatettava korvaavien tuotantopanosten palautusjärjestelyjen vientituiksi määrittelyssä

I

Palautusjärjestelyissä voidaan säätää tuontimaksujen palauttamisesta sellaisten tuotantopanosten osalta, joita käytetään muun tuotteen valmistukseen silloin, kun kyseinen muu tuote sellaisena, kuin se viedään maasta, sisältää kotimaisia tuotantopanoksia, jotka vastaavat laadultaan ja ominaisuuksiltaan maahan tuotuja tuotantopanoksia, jotka ne korvaavat. Liitteessä I olevan i kohdan mukaisesti tällaisten korvaavien tuotantopanosten palautusjärjestelyt voivat olla vientitukea siltä osin, kuin niiden mukaisesti voidaan tuontimaksuista maksaa suurempia palautuksia kuin palautusvaatimuksen kohteena olevista tuoduista tuotantopanoksista alun perin on kannettu.

II

Kun komissio tarkastelee korvaavia tuotantopanoksia koskevaa palautusjärjestelyä tämän päätöksen mukaisesti suoritettavan tasoitustullia koskevan tutkimuksen osana, sen on yleensä edettävä seuraavalla esitetyllä tavalla:

1. Liitteessä I olevan i kohdan nojalla kotimarkkinoilla valmistettuja tuotantopanoksia voidaan käyttää maahan tuotavien tuotantopanosten sijasta vientiin tarkoitetun tuotteen tuottamiseen, jos näiden tuotantopanosten määrä on sama kuin niiden tuotujen tuotantopanosten, joita ne korvaavat ja jos ensin mainitut tuotantopanokset ovat laadultaan ja ominaisuuksiltaan samanlaisia kuin maahan tuodut tuotantopanokset. Tarkistusjärjestelyn tai -menettelyn olemassaolo on tärkeää, koska se antaa vientimaan julkisille viranomaisille mahdollisuuden toimia niiden mukaisesti ja osoittaa, että tuotantopanosten määrä, jolta palautusvaatimus esitetään, ei ylitä vientiin missä muodossa tahansa menevien verrattavissa olevien tuotteiden määrää, eikä tuontimaksuja siten palauteta enempää kuin kyseisistä tuoduista tuotantopanoksista alun perin on kannettu.

2. Jos väitetään, että korvaavia tuotantopanoksia koskevan palautusjärjestelyn kautta annetaan tukea, komission on tavallisesti ensin pyrittävä määrittelemään, ovatko vientimaan julkiset viranomaiset ottaneet käyttöön tarkistusjärjestelyn tai-menettelyn ja käyttävätkö ne sitä. Jos komissio toteaa sellaisen järjestelyn tai menettelyn olevan käytössä, se tavallisesti tutkii tarkistusmenetelmät sen arvioimiseksi, ovatko ne tarkoituksenmukaisia, tavoitellun tarkoituksen kannalta tehokkaita ja perustuvatko ne vientimaassa yleisesti hyväksyttyihin kaupallisiin käytäntöihin. Siinä määrin kuin menettelyjen todetaan täyttävän nämä vaatimukset ja niitä sovelletaan tehokkaasti, tuen ei oleteta olevan olemassa. Komissio voi katsoa olevan tarpeen suorittaa 26 artiklan 2 kohdan mukaisesti tiettyjä käytännön tarkistuksia tietojen oikeellisuuden todentamiseksi tai vakuuttuakseen siitä, että tarkistusmenettelyjä sovelletaan tehokkaasti.

3. Jos tarkistusmenettelyjä ei ole, jos ne eivät ole tarkoituksenmukaisia tai jos sellaiset menettelyt on otettu käyttöön ja ne katsotaan tarkoituksenmukaisiksi, mutta niitä ei tosiasiassa käytetä tai niitä ei käytetä tehokkaasti, voi olla kyse tuesta. Näissä tapauksissa vientimaan on tavallisesti suoritettava todellisuudessa tapahtuneisiin maksusuorituksiin perustuva uusi tutkimus sen määrittämiseksi, onko maksuja palautettu liikaa. Jos komissio katsoo sen olevan tarpeen, uusi tutkimus voidaan suorittaa 2 kohdan mukaisesti.

4. Sen seikan, että korvaavia tuotantopanoksia koskevan palautusjärjestelmän säännöstö sisältää määräyksen, jonka perusteella viejät voivat valita tuontitoimitukset, joiden osalta ne vaativat palautusta, ei itsessään olisi katsottava merkitsevän, että tukea myönnetään.

5. Tuontimaksujen liiallisen palauttamisen liitteessä I olevan i kohdan tarkoittamassa merkityksessä on katsottava olevan kyseessä, jos julkiset viranomaiset ovat maksaneet korkoa kaikille palautusjärjestelyn perusteella palautetuille määrille, jolloin liikaa maksettu määrä on se, joka on maksettu tai on tarkoitus maksaa korkoina.